
LETO XXIII.

APRIL 1974

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1932

*

Izdajajo slovenski frančikani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpis
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- V novo življenje — stran 81
Pesem vstajenja — Ivan Cankar — stran 82
Jutro — L.O. — stran 82
Bodimo Slovenci — vedno in povsod! — Iz "Svobodne Slovenije"
— stran 84
Stricu v spomin — Ambrožičevi, Kanada — stran 86
Križa energije — Tomaž Možina, B. Econ., Sydney — stran 87
Kaj je misticizem — Lentov Lenč — stran 88
Prva velika noč v tujini — Leon Kristanc — stran 89
Moj "intervju" — p. Bazilij — stran 90
Izpod Triglava — stran 93
P. Bazilij spet tipka — stran 94
V času-obiskanja (Doba Jezusovega rojstva) — stran 96
Naše ledene dobe (Geološka katastrofa — slovenska krasota, VI.)
— Stanko Ozimič, B.Sc. (Geology) — stran 98
Naša prisotnost v Nazaretu — Urednik — stran 100
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 101
Kdo si lasti pravico nad mrtvimi? — stran 101
Naše nabirke — stran 103
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 104
Z vseh vetrov — stran 106
Kotiček naših malih — stran 108
Križem avstralske Slovenije — stran 109

NAROČI IN BERI!

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE
za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda
(1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (iz-
java prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 cen-
tov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in
III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Co-
na vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga doku-
mentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena
vsake knjige \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj
1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju
pobitih Slovencev ter vrnjenec iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh
virov trezno prebirati in presojati, četudi domovina
te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je
študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo
priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

PAPEŽ JANEZ DOBRI (življenjepis) — cena 75 c.

JEZUSOVO ŽIVLJENJE (François Mauriac) — ce-
na \$1.—.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena
50 centov.

PLAMTEČI OGENJ (življenjepis W. Hünermanna
o Piju X.) — cena 75 centov.

KNJIGA O INDIJANCIH — Njih življenje in na-
vade zanimivo opisuje škof Friderik Baraga. Cena en
dolar.

ZADNJI DNEVI JERUZALEMA (Svetovnoznani ro-
man J. Spillmanna) — Cena \$1.50

LIUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod pe-
resa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med
in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino
vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka
pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov po-
kojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

Priporočamo tudi angleško knjigo (lepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno
povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

V novo življenje

VELIKA NOČ je tu — vesela, veličastna in nadvse zmagoslavna pesem življenja. Spomin na tisto prvo velikonočno jutro, ko je grob za Kalvarijo ostal prazen, kakor je ostal prazen križ na vrhu hriba. Očvaljen kamen, povoji, preplašena straža...

A vse to govori tudi o prestanem trpljenju, brez katerega bi ne bilo velike noči. Šele velikemu petku je sledila velika nedelja. Brez smrti, ki je tako strašno zagospodovala s križa in njegovo nedolžno žrtvijo, bi tudi ne imeli veličastnega vstajenja.

**"Smrt in življenje sta se borila
v prečudnem dvoboju:
Gospod življenja je umrl —
a živ zdaj kraljuje!..."**

Tako čudovito opeva velikonočna hvalnica ta dogodek z nekaj pesniškimi besedami. Vsa velikonočna radost vernika diha iz nje. V tej radosti vsi križi življenja dobijo popolnoma nov smisel in večno vrednost, vsak "zakaj" in "čemu" nujno odpadeta. Poživljeni in ohrabreni smo z zavestjo, da je trpljenje le časno, zmagoslavje vstajenja pa večno. Veliki petek našega življenja ni več le neznosno breme, ki mu ne vidimo konca: sledila mu bo velika nedelja, ko bo naša vera poplačana s poveljanjem. Kako lepše je živeti s to vero v srečo, kako lažji so naši križi, kako svetlejši je mrki in hladni svet okrog nas!

"Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje; in kdor koli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl" (Jan 10, 25—27). Čudovite Jezusove besede tolažbe za nas vse. S svojim vstajenjem jim je dal božje potrdilo resničnosti.

Velikonočni prazniki! Vesela pesem Aleluja! Toliko tradicionalne zunanosti, ki pa lahko ubije duha in

vsebinsko, če ne znamo več vlti tudi zunanostim duhovnega pomena. Slovenci si velikonočnih praznikov ne moremo zamisliti brez pirhov. Otrokom in starim, fantom in dekletom, prav vsem so velikonočni pirhi v veselje. Pa imajo tudi pirhi globok pomen. So simbol novega življenja in milosti, ki nam jih je prinesel od mrtvih vstali Kristus. Kakor iz jajca vzklije novo življenje, tako je tudi iz groba, iz katerega je Kristus vstal, vzkliklo novo življenje. Največja milost velike noči je prav ta, da je Jezus premagal smrt in nam dokazal, da večno življenje čaka tudi nas. Dvignil nas je nad snovnost, nad vse zemeljsko in minljivo. Zato moramo iskati **"kar je zgoraj, kjer je Kristus"**, kot je Kološane navduševal sveti Pavel in s svojo apostolsko besedo navdušuje tudi nas.

Iskati **"kar je zgoraj"** pa se pravi resnično doumeti veliko noč kot praznik sprave med nami in Bogom, **"postrgati stari kvas in postati novo testo"**. Velika noč je praznik očiščenja, saj je brez te naše dobre volje tudi trpljenje velikega petka zaman in milost vstajenja mrtva. Potem so vsi pirhi in potica in gnjat in boljša obleka brez vsebine, le prazna znamenja velikonočnega veselja in milosti. Velika noč bo šla mimo in nam ne bo prinesla ničesar — pustila nas bo prazne pri vsem svojem duhovnem bogastvu.

Nikar tako! Novo življenje naj vzklije tudi v naših dušah! Oglasi naj se vesela pesem našega lastnega vstajenja, ki bo dala tudi našemu tuzemskemu življenju smisel in pomen. Tako bomo lažje prenašali svoje velike petke, ob misli na veliko nedeljo vstajenja, ki čaka tudi nas!

Gospod je vstal! Aleluja! — Vstanimo z Njim še mi!

Ko se je zdramil iz rahlega sna, z glavo na Jezusovih prsih, je bil že velik dan. Oljenka je bila ugasnila, toda svetloba dneva je prižgala novo luč — in v njej je zaživela slika vrh oltarne mize: Jezus, ki se v vsej slavi dviga iz groba med dve-

ma angeloma, nad preplašenimi vojaki. Rane žare, obraz je poveličan, smrti ni več...

Moj Gospod in moj Bog!

Aleluja, aleluja!...

*

Ko je v daljavi zaplapolalo prvo bandero in so vsi zvonovi zapeli, je stal v hribu ob božjem grobu človek. Z dlanmi si je zakrival oči, da bi kljub jutranjemu soncu videl v dolini četverokot zatega baldahina, pod katerim je stopal Bog med ljudmi. Videl ga je in se zgrudil na kolena. Tema je premagana — vstal je Gospod! Glas pevcev ni segal do njega v goro. Pa saj je v njem samem pela velika pesem in njegovo srce je prečiščeno utripalo v tesnem objemu prebodenih, poveličanih rok...

*

Ko je procesija spet zavila v cerkev, se je mož spustil v dolino. Ob prvih hišah je srečal dekletce. Rdeč pirh je držalo v roki in veliko pentljo je imelo v laseh. Bilo je kot prav iz tega jutra rojeno.

Ni mogel drugače — dvignil jo je visoko v zrak in zaklical: "Punčka, velika noč je! Jezus je vstal!..."

Vse okrog njega je pelo in tudi dekličine nedolžne oči so mu veselo odgovarjale: "Aleluja, aleluja!..."

L. O.

BODIMO SLOVENCİ - VEDNO IN POVSOD!

Članek je objavila argentinska SVOBODNA SLOVENIJA — naj bo injekcija tudi za naše avstralsko slovenstvo! — Urednik

Imamo dve vrsti ljudi: take, ki vedno in povsod, doma in na tujem, ohranjajo svojo osebnost, narodno zavest, svoje narodne posebnosti in svoje domače navade; na drugi strani pa imamo tudi take, ki v tujem okolju kaj kmalu utonejo, se takoj prilagodijo okolici, opustijo tisti način življenja, ki so ga živeli doma, pretrgajo vsak stik s preteklostjo. Tudi mi Slovenci nismo v tem oziru nobena izjema, čeprav imajo morda prav tisti, ki pravijo, da spadamo Slovenci med one narode, ki se v tujini dolgo in močno oklepajo svojih domačih navad, ki se radi družijo med seboj in se tako ohranjajo kot narodna skupina.

Nedavno so v Nemčiji raziskovali, kako živijo tuji delavci. Ugotovili so, da spadajo Slovenci in Hrvati med najbolj organizirane narodnostne skupine, ki ima-

jo povsod svoja društva in številne prireditve, ter da se redno zbirajo tudi pri bogoslužju v svojem lastnem jeziku. V tem oziru — tako ugotavljajo Nemci — so delavci drugih narodnosti (Italijani, Španci, Grki, Turki in drugi) mnogo na slabšem, brez večjega čuta za skupnost.

Take ugotovitve o slovenskih izseljencih je prijetno brati. Vprašanje pa je, ali niso te trditve nekoliko pretirane in ali ne obstoja tudi pri Slovencih še večja potreba po povezanosti, ki naj ohranja naše slovenstvo. Priznajmo, da je tudi med nami nekaj ljudi, ki se za skupnost ne zmenijo več, ki so že utonili v velikem tujem (argentinskem, ameriškem, kanadskem, nemškem, avstralskem) morju, in ki so napravili velik križ čez vse to, kar je bistveno slovensko, se ne družijo

več s Slovenci, ne naročajo in ne berejo več slovenskih publikacij, se ne zanimajo za slovensko kulturo ali zgodovino in tudi ne za današnje razmere na Slovenskem. Sedaj se navdušujejo le za to, kar so našli v novem kraju, za zgodovino in kulturo nove domovine. Izgubili so tudi smisel za slovensko službo božjo (in morda ne samo za slovensko). Lahko si predstavljamo, kako je z otroki. Četudi se po njihovih žilah pretaka slovenska kri, niso več Slovenci.

"ETNIČNA REVOLUCIJA"

V "Katoliškem glasu" (štev. 45/73) je Božo Prevorsek napisal nekaj zanimivih opazovanj iz življenja raznih narodnostnih skupin v Združenih državah Amerike. Pravi, da se v zadnjih letih vedno bolj opaža, da so se začeli priseljenci raznih narodnosti prebujati k novemu življenju. Hočejo se uveljaviti kot narodnost in ne kot brezbarvni Amerikanci, ter nočejo, da bi se jih potujčevalo. Prevorsek v tej zvezi navaja besede armenskega nadškofa Manogogiana, ki označuje ta pojav kot "etnično revolucijo v ameriški družbi". Do še pred nekaj leti je priseljenec nekako sramežljivo skrival svoj rod in se skušal čim bolj prilagoditi ameriškemu načinu življenja. Sedaj pa se to spreminja, raste narodna zavest, raste zanimanje za zgodovino in kulturo svojega naroda, raste narodni ponos.

Ta novejša "etnična revolucija" morda Slovence manj zadeva, ker so tako revolucijo Slovenci izpeljali že pred desetletji. Že takoj ob prihodu v nove kraje so slovenski priseljenci mnogo storili, da ne utonejo v tujem svetu. Če se je le dalo, so se naselili precej skupaj, začeli so ustanavljati slovenska društva, zidati prosvetne (slovenske) domove, organizirati slovensko službo božjo in slovenske šolske tečaje, izdajati lastni časopis in pozneje tiskati knjige itd. In tega dela niso

skrivali. Bili so nanj ponosni. Spomnimo se na izjave senatorja Lauscheta, da je ponosen, da je Slovenec.

Vendar pa bi bila nova "etnična revolucija" potrebna za nekatere Slovence, ki so izgubili stik s slovenstvom. In zlasti važna bi bila za emigrantsko mladino. Da, zlasti mladini je treba vcepiti slovenskega duha, ji vzbuditi ponos, da je slovenskega rodu in jo tako pridobiti za to, da se vedno in povsod pokaže kot zavedno slovenska, čeprav ima ameriško, argentinsko, avstralsko in dr. državljanstvo.

ARMENSKI PRIMER

Prevorsek navaja v zgoraj omenjenem članku, kako so si Armenci v Združenih državah pomagali, da so se ohranili kot živa narodnostna skupina. Njihova osrednja organizacija v New Yorku je izvedla pred nekaj leti tako imenovano "telefonsko akcijo" med svojimi rojaki, ki je zajela vso državo. S temi osebami je nato stopila v pisemski stik in jih povabila k sodelovanju v armenski skupnosti. Akcija je imela nepričakovano velik uspeh. Obisk armenskih cerkva se je močno povečal, naklada njihovih časopisov je znatno narastla. Od 400.000 Armencev, kolikor so jih našli v ZDA, je danes večina aktivna v armenskih organizacijah.

Morda bi taka ali podobna akcija bila koristna tudi za nekatere Slovence po svetu, da bi jih vzdramila, oživila in znova pritegnila v slovensko družbo in da bi jih osvobodila tistega manjvrednostnega občutka, zaradi katerega se bojijo ali sramujejo pokazati se Slovence.

Storimo vse, kar je v naši moči, da se bomo prav vsi vedno in povsod pokazali kot Slovenci. Samo tako nas bo široki svet spoznal in tudi upošteval.

- + VESELO
- + IN BLAGOSLOVLJENO
- + VELIKO NOČ
- + ŽELI
- + VSEM SOTRUDNIKOM,
- + DOBROTNIKOM,
- + NAROČNIKOM
- + IN BRALCEM
- + UREDNIŠTVU
- + IN UPRAVA
- + "MISLI"

Misli, April 1974

85

šim v monštranci, katero je sonce poudarja

Misli, April 1974

89

Kaj je misticizem . . .

Dosedanjim uspehom akcije rad iz srca čestitam in ji želim, da bi po premostitvah vseh težav prišla skristalizirana do srečnega konca.

Kaj pa slovenski izseljenski duhovnik in slovenski verski center v Kew? — Vsak izseljenski duhovnik je obenem tudi kulturni in socialni delavec za narod, med katerim deluje. Če bi izseljenska zgodovina Slovencev to negirala, bi bila zelo krivična. Dejstva po vseh deželah, kjer so raztreseni naši ljudje, so že dolga desetletja zgovorna priča. Mnogokje je bil in je edini, ki za zdomce res nekaj stori. Delal bi tudi, če društev ne bi bilo, pa v tem primeru bi se verjetno potrudil, da bi jih ustanovil (četudi mu kasneje morda niti tega nočejo priznati in je brisan iz članstva).

Mislim, da sem že z gornjimi odgovori dovolj jasno povedal, da je izseljenski duhovnik vesel vsakega napredka slehernega izseljenskega društva, dokler gre vse pošteno, na narodni in kulturni bazi, brez kakršnega koli vmešavanja politike in zastopništva domačega režima, v katerega čiste interese vsak pamenten in svobodoljubni begunec ali izseljenec upravičemo dvomi. Člani odborov imajo z ozirom na vse to svoje dolžnosti do organizacije; nikomur bi ne želel, da bi mu čez nekaj let lahko rekli, da je bil zvodnik, ne pa vodnik. Popolna neodvisnost je zlasti danes nujna zadeva, zavisi pa največ od odbora. Canberrski lanski primer je zgovorna šola vsem našim društvom po zdomstvu.

Kar tiče naš verski center v Kew: tu je **za nas vse**, izven društev ter njih središč, zbirališče **vseh** rojakov, zato članskih izkaznic ne izdaja. Vernim je v pomoč pri izvrševanju verskih dolžnosti v domačem jeziku. Tistim, ki so vero izgubili, nudi priliko, da jo zopet najdejo. Ostali rojaki pa, če so pravični, bodo v centru gledali vsaj kulturno dejavnost, ki je tudi ne manjka (šola, prireditve, sastanki . . .), saj naše kulture že zaradi tisočletne krščanske tradicije ne moreš ločiti od verskega elementa. Središče je nudilo tudi socialno pomoč mnogim in jo bo še — nihče še ni bil pri tem vprašan, če je praktičen katoličan. Že med gradnjo dvorane sem poudaril, da bo za kulturne prireditve našemu društvu brezplačno na razpolago — zdaj to razširjam, da je na razpolago **društvom**. Če bo pri vseh društvih v odnosih do našega skupnega verskega središča toliko prijateljske odkritosti in idealizma, kot ga je s strani patrov in sester do društev, pa bo sodelovanje lahko obrodilo naši skupnosti bogate sadove.

Kaj bi za konec kot izseljenski duhovnik posebej omenili glede društev? — Zavedam se, da društva niso verske organizacije. A pretežna večina članov je le verna. In končno, kot sem zgoraj omenil: vsa tisočletna slovenska tradicija in kultura sta tesno povezani z vero. Če z društvu ohranjamo slovensko tradicijo, tega dejstva ne smemo prezreti. Nekaj primerov: Pustna zabava med postnim časom že po naši tradiciji skoraj žali

čut marsikoga, plesu na veliko soboto pa se čudi celo povprečen Avstralec. Žalosten odstop od tradicije bi bil tudi Dedek Mraz kot nadomestek slovenskega sv. Miklavža (četudi imam o nastopu Miklavža svoje mnenje). Dalje: piknik med slovensko mašo tudi ravno ne bi bil dokaz sodelovanja, enako razne druge kolizije z verskim sporedom naše skupnosti . . . Vse to zavisi od odborov, kot zavisi tudi od vodstva, ali se bo po slovenskih središčih pijanilo, preklinjalo in kvantalo, ali pa bo vladalo zdravo slovensko vzdušje, v katerem je tudi slovenska verska tradicija spoštovana in vernim Slovincem ne bo treba zardevati ali se sramovati vesele domače družbe. Sleherni odbor bo pri vsem tem težko uspel ali pa se niti ne bo potrudil, če so v njem morda člani, ki jim morale ni mar. Menim, da je samo imenu društva v prid, če so v odbor vselej izbrani člani ne le po zmožnostih za delo, ampak v prvi vrsti tudi moralo neoporečnih, treznih značajev, ki uživajo spoštovanje in zaupanje vseh ter lahko vsakemu brez izjeme odkrito pogledajo v obraz. Naj moderni svet tujine moralno spačenost še tako opravičuje in daje svobodo nemorali — za naravni človeški čut (in Slovenci ga na splošno še imamo) je še marsikaj običajni javni škandal. Če je kateremu koli društvu kaj za svoje dobro ime, si teh primerov vsaj med člani odbora ne bo privoščil.

To bi bili moji odgovori na vprašanja, ki sem jih že večkrat dobil v zasebnih pogovorih. Nesebično delo za izseljensko skupnost lahko vse skupine lepo združuje v eni in isti točki. Samo tako bomo močni in naša narodna družina bo kljub različnosti mišljenj in delitvi dela imela res nekaj od tega.

P. BAZILIJ

ZBORNİK 1971/72 je končno dospel iz Argentine (izdaja se je zakasnila zaradi smrti urednika), izredno bogate vsebine, preko 400 strani. Kdor ima dosedanje Zbornike, bo znal ceniti tudi tega. Cena je šest dolarjev. Pohitite z naročilnom, dokler ga MISLI imajo v zalogi!

Izpod Triglava

ZIME V SLOVENIJI letos niso dosti čutili in je bilo kar prav ob pomanjkanju kurilnega olja. Malo snega je bilo v novembru in zdaj v februarju, pa oba-krat je hitro izginil. Le mladina s tem ni bila zado-voljna, saj je bila prikrajšana za mnogo zimskih užit-kov. In pa smučarska središča so tožila, da so imela letos mnogo manj obiskovalcev, kar jih je bilo, so bili pa nezadovoljni in razočarani nad slabo smuko. — Tako je: vsem niti Bog ne more ustrečiti. Smo lahko kar veseli, da je bil na strani tistih, ki so se bali zime ob pomanjkanju kuriva in splošni dra-ginji...

NAŠE AVSTRALSKE LISTE bo letos poleg po-dražitve papirja pritisnila pošta, v domovini pa se pu-blikacijam tudi ne obeta to leto nič dobrega. Tovarne papirja so že obvestile svoje odjemalce, da cena pa-pirja ne bo mogla ostati po sporazumu lanskega ju-nija: dvignila se je za 35%. Ta novi dodatek pome-ni, da je cena tiskarskega papirja v zadnjih desetih mesecih porastla v Sloveniji za 92%. To pa ni več malenkost in bodo občutno prizadeti vsi naročniki, saj bodo cene publikacij zopet znatno poskočile. Res v primeri z drugimi narodi Slovenci še kaj radi be-remo. Tudi verski tisk — seveda v skrbni pažnji, kaj in kako stvari objavlja — ima v mali Sloveniji lepo naklado. V prvih letih po vojni zanj enostavno "ni bilo papirja". Zdaj papir je, le naročnina bo morala poskočiti in je marsikdo ne bo zmožl več. Bo šel pa k sosedu na branje, da bo dobil ob vsakdanjih novicah tudi nekaj duhovne hrane.

PREKO MILIJON PLANINCEV je lansko leto obi-skalo slovenske planinske koče, kar je bilo brez dvo-ma rekordno število. Upati smemo, da bomo v bližnji bodočnosti dobili še kaj koč. V zadnjem času jih grade razne turistične agencije. Zadnja nova koča je zrastle v Trenti ob izviru Soče na istem mestu, kjer je stala prejšnja lesena. Postavilo jo je Jeseniško planinsko društvo.

STOL je ime kamniškemu podjetju pohištva. Da s svojo odlično proizvodnjo vzbuja pozornost, dokazuje dejstvo, da je na belgrajskem XI. sejmu pohištva in opreme prejelo najvišje priznanje med vsemi podjetji Jugoslavije: "zlato ključ" in diplomu. Kot smo bra-li, je STOL prejel nagrado, "ker njegov celotni sistem

omarastega pohištva odlikujejo: komponibilnost, pre-prosta montaža, večnamenska funkcionalnost te mo-deren design..."

Kakor smo veseli prve nagrade slovenskemu podje-tju, nas naštevanje takihle "domačih besed" vrže s stola. Takih in podobnih izrazov je v slovenskih listih vedno več ter našemu jeziku ne delajo časti. Slovenski jezik je lep in bogat — ne bi mu bilo treba na tak brezmejni način hlatasti po tujkah...

GRAŠČAK JE POBIRAL desetino enkrat na leto, mestni sorodniki jo pa kar dvakrat — tako nekako beremo v poročilu iz Bele krajine. Mladi ljudje so se odselili v mesta in si poiskali lažji kruh. Takole dvakrat na leto — če celo večkrat ne — se pa le še spomnijo rojstnega doma: ko so koline in ko je trgateg. Takrat pridejo gotovo "na obisk" in se po-tem s težko obloženimi avtomobili vračajo v mesta...

Sicer bi to verjetno lahko zapisali tudi o drugih krajih Slovenije, ne le o Beli krajini. A od tam je prišel dovtip o "dvojni desetini" in če smo pravični, naj le ostane njim, saj je posrečeno belokranjski.

HITER RAZVOJ življenjskega standarda bo poča-si tudi slovenske krušne peči potisnil med zgodovins-ke spomenike in nanje bodo ostali kmalu samo še spomini. In pa morda skomine generacije, ki se je še grela na njih. Beremo v domačih listih, da je ne-davno ugasnila na Križnem vrhu pri Slovenski Bistrici še edina krušna peč, ki je ostala. Prvi kruh je spe-kla pred nekako stošestdesetimi leti in tudi 160 let grela v zimskih večerih rod za rod. Zdaj pri mo-derni peki in pri modernem gretju ni več potrebna in se je morala umakniti kot sto in sto drugih njenih sovrstnic.

MUZEJ PLANŠARSTVA smo tudi dobili v Slove-niji. V Stari Fužini v Bohinju so na pobudo krajevne skupnosti in kmetijske zadruge Srednja vas preuredili stavbo stare sirarne. Pišejo, da je ta edinstven muzej kaj zanimiv, saj prikazuje razvoj bohinjskega planšarstva in sirarstva, ki je žal v zatonu. Vsaj ti spomini bodo ostali našim zanamcem.

O LJUBLJANSKEM GRADU že dolga leta razpra-vljajo, pa vedno zaidejo v slepo ulico, ko pregledujejo račune popravila. Ta središčna točka bele Ljubljane na vrhu hriba žalostno razpada. Pet poskusov — dva pred vojno in trije po vojni — o obnovitvi gradu in preureditvi v spomeniško-muzejske in turistične na-mene je doslej padlo v vodo. Vedno je bilo glavno vprašanje, kdo bo investirjal, ker ni izgleda, da bi investicija hitro lahko donášala tudi dobiček.

Pa so Ljubljančani na svoj grad vseeno ponosni in upajo, da bo končno le dočakal boljše čase obnove. Tako daleč spet ni v razkroju, da bi se njegov stolp zakotalil na rotovž. Kadar bo rotovž v nevarnosti, se bodo menda le zganili...

P. BAZILIJ SPET TIPKA

20. marca 1974.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Zopet moram poročati o smrtni avtomobilski nesreči. Zgodila se je v noči od ponedeljka na torek, 19. februarja. Zahtevala je smrtno žrtev v komaj 23-letnem rojaku MIRKU TERLIKARJU. Mirko je izgubi oblast nad volanom, avto je šel s ceste in se prevrnil. Nesreča se je zgodila pri Lavertonu, ko se je Terlikarjeva družina vračala iz Geelonga. Še dobro, da se noseči ženi in otroku, ki sta bila v avtu, ni nič hujšega zgodilo.

Mirko je bil rojen 21. oktobra 1950 na Jesenicah, drugače pa je pripadal v Logje pri Breginju, kjer žive domači. Leta 1970 je odšel v Italijo, od tam pa 18. decembra istega leta dospel v Avstralijo. Po nekaj mesecih je prišel v Baragov dom in živel pri nas skoraj do poroke v decembru 1971. V naši cerkvi se je poročil z Ido Babič. Kmalu sta se odselila v Sydney, kjer je računal na boljše delavske pogoje. Nedavno sta se vrnila in živela pri ženini sestrini v Newportu. Seveda je nesreča vdovo zelo prizadela, saj je ostala brez sredstev z enim otrokom in še v pričakovanju drugega. Nekaj smo že nabrali v pomoč in za stroške pogreba ter je sleherni dar še hvaležno sprejet.

Za pokojnega Mirka smo na četrtek zvečer zmolili v cerkvi ob krsti rožni venec, pogrebna maša pa je bila v petek 22. februarja popoldne. Pokopali smo ga na slovenske grobove keilorskega pokopališča.

Izrekamo iskreno sožalje vdovi ter sorodnikom tu in v domovini, pokojnega Mirka pa priporočamo v molitev. Naj počiva v miru!

● Naše cerkveno društvo sv. Eme je imelo prvi sestanek po počitnicah na nedeljo dne 17. februarja. Za novo predsednico je bila izbrana Anžinova Francka, blagajničarka pa je še vedno ostala gospa Lucija Srnec. Tretja odbornica — tajnica je gospa Marija Špilar. Kar lepo število članic se je zbralo in upam, da bo življenje društva tudi to leto dobro steklo. Nova pred-

sednica želi, da bi se pridružilo še več rojakinj. Sestanek je vsako tretjo nedeljo po deseti maši.

● Slomškova šola našega verskega centra se je tudi pričela z novim šolskim letom. Na mesto Srnečeve Anice je prišla šoli v pomoč Dragica Gelt. Otrok se je vpisalo 41 in bodo razdeljeni v dva oddelka. Starši, še je čas, pripeljite svoje otroke!

● Sporočiti moram, da smo v Kew izgubili s. Hilarijo: odšla je v Sydney, da nadomesti s. Ksaverijo, ki se bo okrog velike noči zaradi obolelega srca vrnila v Francijo. Upali smo, da bo s. Ksaveriji sydneyjska klima bolj prijala, pa ji je zdravnik tudi tam svetoval vrnitev v Evropo. Nova sestra nam je obljubljena še za to leto.

S. Ksaveriji želimo srečno pot in povrnitev zdravja ter se ji zahvaljujemo za vsa leta dela med nami. S. Hilariji pa želimo, da bi se v sydneyjskem centru sv. Rafaela dobro počutila. Hvaležni smo ji za vsa leta, ko je tako vestno skrbela za lepoto naše cerkvice, za red v zakristiji in tudi za prostor okrog cerkvice, da je bilo vse čisto in rož ni nikoli zmanjkalo. Da jo bodo pogrešale tudi sestre v Slomškovem domu pri otrocih, ni treba posebej poudarjati. Upamo, da se bo po prihodu nove sestre vrnila med nas.

● Krstili so sledeče družine: Družina Marjana **Muršec** in Milene r. Šešelj (živijo v Kew) je prinesla h krstu 23. februarja. Svojega sinka bodo klicali za **Davida**. — Isti dan je bil krst **Rozmeri**, ki jo je iz West Brunswicka prinesla družina Antona **Čurin** in Angele r. Safarič. — 9. marca je bil krščen **Jan**, ki je razveselil družino Branka **Majhen** in Zdenke r. Mikša, Carnegie. — Isti dan smo vpisali v krstno knjigo tudi **Danielo Marianno**, ki je novi prirastek družine Franca **Roštan** in Ljubice r. Taleva, Northcote. Naše čestitke vsem družinam!

● MINORES bomo torej letos slišali, če Bog da. Med nami v Melbourneu bodo v avgustu. Koncerta bosta v naši dvorani dva in sicer na soboto 3. avgusta ter na nedeljo 4. avgusta. Na isto nedeljo bo tudi ponovitev novih maš. V Geelongu bo koncert po vsej verjetnosti na soboto 10. avgusta, Wodonga pa ga bo imela na petek 9. avgusta. Za Adelaido je predviden koncert na soboto 27. julija ali pa na nedeljo 28. julija, ko je tam tudi redna slovenska maša.

Vsekakor so to le predvideni datumi in boste pravočasno obveščeni, ko bo celotni spored turneje končan. Upajmo, da nam bo obisk MINORES prinesel nekaj domačnosti in nas tudi duhovno poživil.

● Na petek 15. marca kasno zvečer je v geelongški bolnišnici zaspala v Gospodu gospa **KATARINA REP**. Bila je lepo pripravljena na odhod v večnost. Pokojnica je bila rojena 10. maja 1905 v vasi Draga pri Vinici v Beli krajini. K svojemu sinu Mirku v Avstralijo je dospela maja 1969 na ladji "Galileo Galilei" in živela v Bell Parku. Mašo zadušnico smo

imeli v cerkvi sv. Družine (Bell Park) na torek 19. marca popoldne ob treh, nato je sledil pogreb na pokopališče v West Geelongu.

Pokojno mamó priporočam v molitev, sorodnikom tukaj in v domovini pa naše globoko sožalje ob izgubi!

● Proslavo **MATERINSKEGA DNE** bomo imeli kot običajno na prvo majsko nedeljo po deseti maši. Priredila ga bo seveda naša Slomškova šola. Zberite se takoj po maši v dvorani, pa bomo slišali, kaj bodo malčki povedali svojim mamicam.

● ŠMARNICE bomo tudi v letošnjem maju združili z nedeljskimi mašami, večerne šmarnice čez teden pa bomo sproti oznanili v cerkvi. — Večerno mašo bomo imeli na prvega maja (Sv. Jožef-delavec) in na prvi petek (3. maja).

NAŠ VELIKONOČNI SPORED

MELBOURNE:

Cvetna nedelja (7. aprila): Maša ob osmih in ob desetih. Blagoslov butaric in zelenja **pri deseti maši**, ki bo v lepem vremenu pri lurški votlini na prostem. Starši, mislite na **buturice** za Vaše otroke!

Veliki četrtek (11. aprila): Maša zadnje večerje ob **sedmih zvečer** v cerkvi.

Veliki petek (12. aprila): Ob enajstih dopoldne križev pot (v lepem vremenu na dvorišču pred lurško votlino. Po pobožnosti prilika za spoved. Obredi velikega petka **ob sedmih zvečer** v cerkvi, nato gremo v procesiji k božjemu grobu v lurški votlini. Spovedovanje.

Velika sobota (13. aprila): Prilika za velikonočno spoved ves dan, samo pokličite patra v Baragovem domu. Obredi vigilijs se bodo začeli **ob osmih zvečer** (ob lepem vremenu pri lurški votlini). Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode . . . Po sveti maši vigilijs bomo kot običajno imeli **Vstajenje s procesijo**, končali pa bomo z blagoslovom velikonočnih jedil. Ne pozabite prinesiti s seboj stekleničke za novo blagoslovljeno vodo!

Velikonočna nedelja (14. aprila): Maše ob osmih, ob desetih in ob petih popoldne. V lepem vremenu ob deseta pri votlini. Pred mašami prilika za spoved, po njih pa blagoslov velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek (15. aprila): Maša ob osmih in ob desetih. Spovedovanje pred vsako mašo.

NEKAJ DRUGIH PRILIK ZA VELIKONOČNO SPOVED:

ST. ALBANS: Spovedovanje v **torek velikega tedna (9. aprila)** ob 7 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

NORTH ALTONA: Prilika za slovensko spoved v cerk-

vi sv. Leona Velikega na **veliki četrtek (11. aprila)** od 6 — 7.30 zvečer.

NOBLE PARK: Slovenska spoved na **torek velikega tedna (9. aprila)** v cerkvi sv. Antona od 7-8 zvečer.

GEELONG. Slovenska spoved na **veliko sredo (10. aprila)** od 6—8 zvečer v cerkvi sv. Družine, Bell park.

WODONGA: Slovenci v Wodongi, iz Alburyja in okolice morejo opraviti slovensko spoved v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na **ponedeljek velikega tedna (8. aprila)** od 6 — 7 zvečer.

MORWELL, Gippsland: Prilika za slovensko spoved je za gippslandske rojake na **veliko sredo (10. aprila)** od 7 — 8 zvečer.

ADELAIDE, S.A.: Velikonočno mašo bomo imeli kot običajno na **velikonočni ponedeljek (15. aprila)** ob štirih v Hindmarshu. Spovedovanje od dveh dalje. Po maši Vstajenje z blagoslovom.

BERRI, S.A.: Slovenska maša v **torek po veliki noči (16. aprila)** zvečer ob **pol osmih**. Pred mašo prilika za velikonočno sveto spoved.

OBIČICO MILOSTI VELIKONOČNIH DNI
ŽELE VSEM
SLOVENSKI DUHOVNICI IN SESTRE!
ENAKO POSINOVLJENI MISIJONARJI!

Rim je bil za časa božjega obiskanja središče takrat znanega sveta in rimski imperij velesila, ki se ji nihče ni mogel dolgo upirati. Dežela za deželo je padala pod njegovo oblast. O Rimu so takrat govorili samo z občudovanjem: bilo je mesto božanskega cesarja, mesto lepote in užitkov. Pa tudi mesto napredka: vemo iz zgodovine, da so njegove "nebotičnike" zidali tudi po 25 metrov v višino. Palače bogatinov so bile opremljene s centralno kurjavo in preprostimi hišnimi telefoni, imele so vodovod in sto udobnosti, ki so vzbujale pozornost. Cesar Avgust je izboljšal cestno omrežje države s štiri do sedem metrov širokimi cestami.

Rimski imperij je segal od Galije do Sirije. Na severu je tekla meja ob Renu in Donavi: takratna rimska vojaška oporišča so današnja mesta Köln, Mainz, Trier ... V Španiji so si prav tisto leto Rimljani podvrgli Asturce ter v Asturiji začeli kopati zlato in srebro. Na morju so istočasno s svojim brodovjem prodrli do Jutlandije, v deželo Kimbrov. Na dnevnem redu so bile takrat vojne na Balkanu proti nenehno prodirajočim barbarom.

Grčija s slavnimi Atenami je bila v času Kristusovega rojstva že brez posebnega pomena: Rim jo je nadvladal. Pač pa so Atene še vedno veljale za vseučilišče modroslovja in govornišstva. Ze 500 let pred Kristusovim rojstvom so grški misleci izračunali, da je zemlja okrogla; razvili so tudi nauk o atomih.

Isto kot o Grčiji rečemo lahko o Egiptu: njegova nekdanja veličina je izginila. Tudi od največje zbirke starega veka, slavne knjižnice v Aleksandriji, ki je hranila 700.000 knjižnih zvitkov, je bilo v času Kristusovega rojstva kaj malo ohranjenega: domala vse je uničil ogenj leta 47 pr. Kr.

Trgovina med deželami tedaj znanega sveta je bujno cvetela. Med najvažnejšim izvoznim blagom Rimljanov so bila vina in rdeče položeni lončeni izdelki iz Arretina. Afrika je dobavljala žito, sadje, zlato, slonovino, divje zveri za amfiteatre in seveda sužnje. Bogati Rimljani so imeli na svojih domovih tudi po tisoč sužnjev in po njih številu se je meril ugled rimske družine. Prehudega dela pri taki množici niso imeli, bili pa so seveda v popolni oblasti gospodarja.

Trgovina z Indijo se je takrat vršila preko Rdečega morja. Vendar prekop, ki so ga med Sredozemskim in Rdečim morjem zgradili že 500 let prej, ni bil v Kristusovem času več uporaben. Preko grških mest ob Črnem morju so dobivali Rimljani tako zaželeno kitajsko svilo (Kitajska je bila v času Kristusovega rojstva že 200 let za svojim znamenitim zidom), Kitajci so v zameno dobivali lepe sužnje in papagaje. S prebivalci dežel okoli Vzhodnega morja so Rimljani zamenjavalijantar za srebro in stekleno posodo. Kaj vse bi lahko še našteval!

Čas je bil surov, življenje za nerimskega državljan ni pomenilo veliko. Rimljani so se naslajali ob igrah s človeškimi življenji tako v vojnah kot po svojih amfiteatrih, ki so bili nujnost vsakega mesta, kot danes športna igrišča. Dirke z vozili so bili zlasti v Rimu na dnevnem redu, kjer so bila po svojih voznikih najbolj znana keltska plemena Španije. Prav vozniki pri dirkah so v tisti dobi sloveli kot zvezdniki sveta, podobno kakor danes filmski prvaki. Prejemki zmagovalcev so po starih poročilih dosegli neverjetno visoke zneske. Nastajali so celi krožki strastnih častilcev junakov arene, na katere so stavljali bajne vsote ...

Tak je bežen pregled sveta v dobi okrog Jezusovega rojstva. V svojo vero zasidrani in zdaj pod rimsko peto poteptani Judje so spremembe bridko občutili. Ostali so brez voditeljev v tem vrvenju, poganski nadvladi in brezpravnostih. Nič čudnega, da je prav ta doba znova poživila med zaprepaščenim narodom izročilo o napovedanem Mesiju, ki naj bi prišel na svet. Celo poganski narodi so ohranili del tega izročila: nekateri so videli Mesijo v cesarju Avgustu, ki je prinesel blaginjo Rimljanom; oklicanemu za boga so mu po Mali Aziji postavljali veličastne templje ... Pa tudi med Judi je bila preroška podoba Mesija kaj zgrešena in meglena: prišel naj bi kot mogočen Kralj, premagal vse nasprotnike izvoljenega ljudstva in zavladal na Davidovem prestolu ...

Izraz "Pričakovani" je bil v stari zavezi precej nejasen in je dopuščal kaj nasprotujoče si upe. Knjige stare zaveze ga uporabljajo tridesetkrat

skanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE
bo treba le ostati, ali pa nismo več
kristjani. . ." Zadnji stavek p. Ber-
narda bralcem MISLI.

in lahko pomeni tudi kralja, duhovnika, očaka.
V pomenu, ki mu ga dajemo danes, ga najdemo
pri preroku Danijelu.

Dovolj nam je samo odpreti evangelij, pa naj-
demo številne dokaze, kako so bili ljudje tistega
časa o prihodu Mesija na splošno prepričani.
Apostoli in farizeji, preprosti ljudje in duhovniki,
kar vsi govorijo o Mesijevem prihodu kot o ne-
dvomnem dejstvu. Naj vas spomnim na primer:
prvo, kar so vprašali Janeza Krstnika njegovi
poslušavci, je bilo: "Ali si ti Mesija, ali nisi? . . ."
In celo v Samariji, deželi krivovercev, je rekla
Jezusu žena pri vodnjaku kot nekaj čisto narav-
nega in splošno priznanega: "Vem, da pride Me-
sija . . ."

Žal so judovski narod, ki je bil vedno tako
ponosen na svoje nadnaravno poslanstvo in so
ga zdaj tako preizkušale časne nesreče, prav na-
pačne predstave o Mesiju privedle v slepo ulico.
V hrepenenju po maščevanju nad okupatorjem je
pozabil na Izaijeve prerokbe o pričakovanem Me-
siju:

Zaničevan je bil in zadnji med ljudmi, mož bole-
čin, izkušen v trpljenju, kakor človek, pred katerim
skrivajo obličje, preziran, da ga nismo čislali.

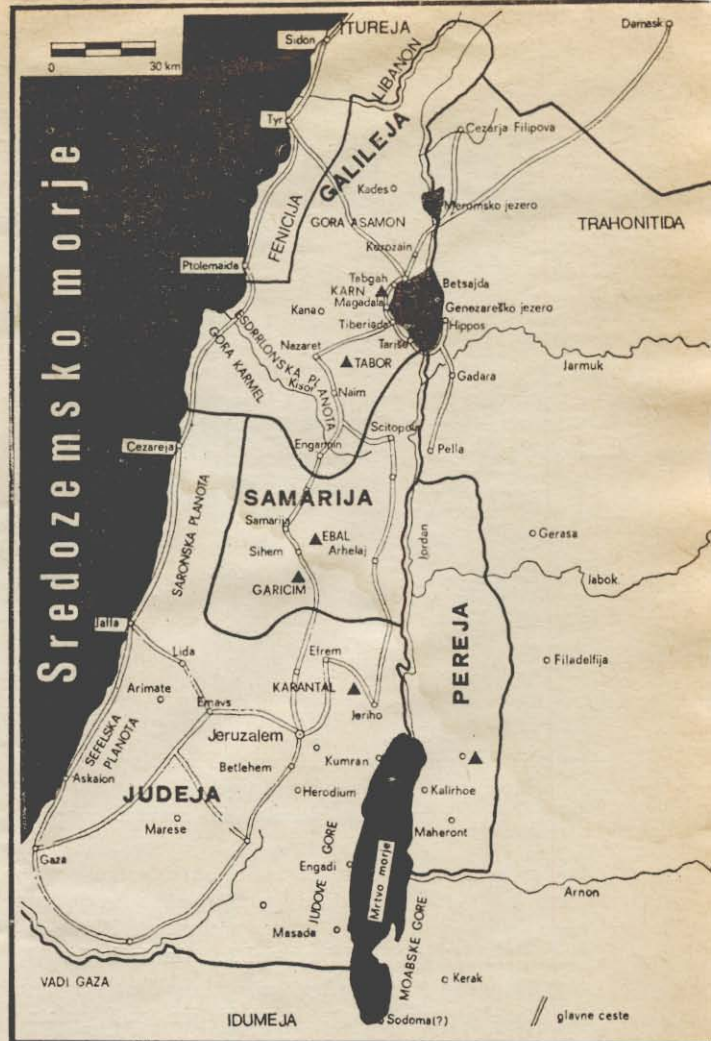
A zaradi naših grehov je bil ranjen, potr t zaradi
naših hudobij. Za naše zveličanje ga je zadela kazen,
po njegovih ranah smo ozdraveli.

Mučili so ga, a uklonil se je in ni odprl svojih ust,
kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, kakor ovca, ki
pred svojimi strižci umolkne in ne odpre svojih
ust . . . Iz stiske in sodbe je bil pobran (Iz 53)

Gornje besede prikažejo čisto drugacno sliko
pričakovanega Mesija. Ta Mesijeva slika Judom
ni bila všeč, zato so jo odklonili. Še več: sami so
pomagali, da se je izpolnila prav kakor je bila
napovedana po preroku . . .

*

V času Jezusovega rojstva v Betlehemu je sta-
ra zvezdarna v Sipparju ob reki Evfrat napove-
dala konstelacije Jupitra in Saturna v podobi rib.
Zvezdoznanci so pričakovano srečanje razlagali

tako, da se bo v Palestini rodil vladar sveta. In
modreci so se odpravili na pot, da najdejo Pri-
čakovanega . . . Bog se je poslužil razlaganja iz
zvezd, ki v tistih časih ni bilo nič nenavadnega,
da se na poseben način razglasi tudi poganskim
ljudstvom. Poslužil se je kometa, da je tem iskre-
nim iskalcem pokazal pot do Mesijevega rojstne-
ga kraja. Nanizal je vrsto dogodkov, da so ga tu-
di našli in mu dali svoje priznanje.

Kljub mogočnemu Rimu je izbral nepomembni
Betlehem. Kljub vsemu pričakovanju Judov je
prišel tiho in skromno. Kljub ljudski želji po
maščevanju je oznanjal mir, pa je moral že takoj
spočetka sam okušati krivice in preganjanje. Svet,
ki sem ga prej bežno opisal, je šel svojo pot, ko
je Mesija doraščal, nepoznan in nepriznan od
mnogih, imenovan "tesarjev sin". In vendar je
bil tisti tako težko Pričakovani. le da so se božji
načrti tako neverjetno križali s človeškimi upi . . .

NASE LEDENE DOBE

Geološka katastrofa
— slovenska krasota (VI.)

STANKO OZIMIČ, B.Sc.(Geology),
B.M.R. Canberra, A.C.T.

KOT SEM OBLJUBIL, bomo v tem članku na kratko obravnavali ledene dobe Evropskih alp, torej tudi naših planin. Že iz šolskih let nam je več ali manj znano, da so ledene dobe v našem delu sveta obstojale. Koliko časa je že preteklo od takrat in kaj je bil njihov vzrok, pa vam bo skušal pojasniti ta članek.

Kdor se je že vzpenjal na vrh Triglava, pa četudi sredi poletja, ni mogel prezreti skalnatega sedla, ki je vse leto polno zledenelega snega. Tako je bilo že po poročilih starih in prvih planincev naših gor: leta in leta, desetletja in desetletja, da ne rečem stoletja. Triglavski ledenik. Tudi pod drugimi svetovnimi vrhovi so taki ledeniki. Kdor je imel srečo priti v bližino najvišje avstrijske gore, Grossglocknerja, najbrž ne bo nikoli pozabil čudovitega pogleda na njegov ledenik ter na njegove globoke in nevarne razpoke.

Kar sama od sebe se nam stavlja vprašanja: Zakaj se ta led še ni raztopil kot se stopi preko poletja ostali led s snegom tudi v gorah? Koliko let je preteklo, odkar se je stvaril iz svežega snega? Ali se bo ta "večni led" sploh kdaj raztopil? ... In še in še.

Odgovori na taka vprašanja niso ravno lahki. Saj gre za tisočletja stare gmote ledu, ki jim tudi poletno sonce danes ni kos. Da se vprašanjem vsaj delno približamo, moramo v preteklost — vsaj za en milijon let.

Vsak razgovor o tem, kaj je bil vzrok ledenih dob preteklosti, ostane tudi med učenjaki geologije nezaključen. Tudi učenjaki doslej niso našli enotnega odgovora, zakaj naj bi se naša Zemlja tako ohladila, da je nastala možnost nastopa ledenih dob. V knjigah, ki omenjajo ledene dobe, najdemo na to vprašanje kaj različne odgovore. Zato mi dovolite, da še jaz povem svoje mnenje. Če se vam zdi neverjetno, ga ni treba sprejeti.

Vsa geološka raziskavanja potrjujejo, da so ledene dobe nastopale že pred 500 milijoni let in sicer v Južni Afriki, Aziji in Avstraliji. Glede ledenih dob v Sloveniji nam ni treba iti tako daleč nazaj: nastopale so v zadnjem milijonu let našega geološkega štetja. Dovolj je dokazov za štiri ledene dobe, ki so v tem času pokrile z ledom celo Severno Evropo, vse Alpe in tako tudi našo Slovenijo. Vsaka je trajala nekako od 25.000 pa do 60.000 let.

Po vsaki ledeni dobi so bile tudi dolgotrajne dobe, ki so imele prijaznejšo klimo, vsekakor toplejšo. V teh dobah so se gmote ledu počasi raztopile, ostali pa so ledeniki proti severu in na višjih elevacijah. V

Tudi slap Savica je bil delo ledenikov

času svojega obstoja in svojem počasnem premiku v doline so vsekakor pustili za sabo spremenjeno topografijo: ustvarjali so nove doline, jezera in slapove.

Doba, v kateri živimo, je nekako 20.000 let po zadnji ledeni dobi, ki je prekrila z belino našo domovino. Znanstveniki ugotavljajo, da se zadnja stoletja klima še vedno menjava na toplejšo. Več dni na leto je brez snega kot preje, obstanek snega na nižjih elevacijah je redkejši in krajši. Rastlinstvo kot živalstvo se širi proti severu in ptice, ki se selijo za zimo na jug, ne lete več tako daleč proti ekvatorju, kot so še pred nekaj stoletji. Puščave sveta zavzemajo večje površine kot nekdaj in se po zadnjih analizah še vedno počasi širijo. Manj in manj je tudi količin dežja. Vse to — če resno premislimo — daje dovolj dokazov, da se naš planet še vedno ogreva.

Pri vsem tem vemo, da je bila Zemlja v zadnjem milijonu let že štirikrat pod ledom. Logičen sklep sledi: ker jo ogreva SONCE, jo je tudi SONCE v preteklosti ohladilo. Kako pa? Do ohlajevanja je prišlo, ker se je pač moralo sonce odmakniti za nekaj stopinj. S tem se je podaljšala smer njegove radiacije, kar je nujno spremenilo zemeljsko toplino. Znanstveniki so preračunali: če se sončna radiacija, ki jo sprejema naša Zemlja, spremeni samo za 3% na katero koli stran, recimo na mrzlo ali na toplo, potem bo

Zemlja spet v ledeni dobi, ali pa bo postala Sahari
slična puščava...

Drug razlog za spremembo naše klime pa bi bil
po mojem lahko ta, da so Zemljo zavile debele me-
gle. Te so zadržavale sončno radiacijo najmanj za
3% ter tako povzročile ledeno dobo.

Izberite kar hočete. Drugih poskusnih razlag ne
bom omenjal.

Vsekakor ima naša mala Slovenija nešteto doka-
zov svojih ledenih dob. Skoraj vsepovsod po naši do-
movini so očitni primeri preoblikovanja topografije
po nekdanjih ledenikih, če ima človek le odprte oči.
Po razlagi treh priloženih skic se boste morda lažje
sami spomnili na kak tak primer.

SKICA A prikazuje topo gorovje z omrežjem po-
tokov in v črko V oblikovano glavno dolino. Po tej
dolini teče glavni potok, ki združuje ostale.

SKICA B kaže isto topografijo pokrito z ledom.
Led nujno kruši kamnine in to "strgano kamenje"
nosi s seboj v nižine. Znano je, da ledeniki napravijo
nekako 3 — 5 metrov premika letno v nižje elevacije.

SKICA C pa kaže končni produkt ledene dobe iste
topografske slike. Ledu ni več: stopil se je in izginil,
pustil pa je za sabo čisto drugačno pokrajino kot jo
je našel v svojem postanku. Nekdanja v črko V obli-
kovana dolina je sedaj globokejša in oblikovana v
črko U. Njene stene so zelo strme, potok je očitno
znižal svoje korito, v kotlinah med gorami pa so kot
ostanki ledenika jezera, ki potoku poleg padavin da-
jejo vodo. Iz levega pritoka na Skici A je nastal slap
— naravna posledica spremembe doline iz oblike
V v obliko U. Tope oblike gora na skici A so postale
ostre, s strmimi stenami — velike količine odkruše-
nega kamenja pa je ledenik odnesel s seboj v nižine.

Upam, da sem s skicami vsaj malo razložil posled-
dice ledene dobe. Če se po tej skromni razlagi v mislih
povrnemo v Slovenijo: eden najlepših primerov je na-
ša **LOGARSKA DOLINA**, dolina Savinje na Štajer-
skem. Kdor je to dolino že kdaj obiskal, mu razlaga
skice C ne bo delala nobenih preglavic. Prav vse na
skici C je v Logarski dolini, le jezerc manjka. Slap
Rinka pa je nastal na isti način, kot sem ga opisal ob
skici.

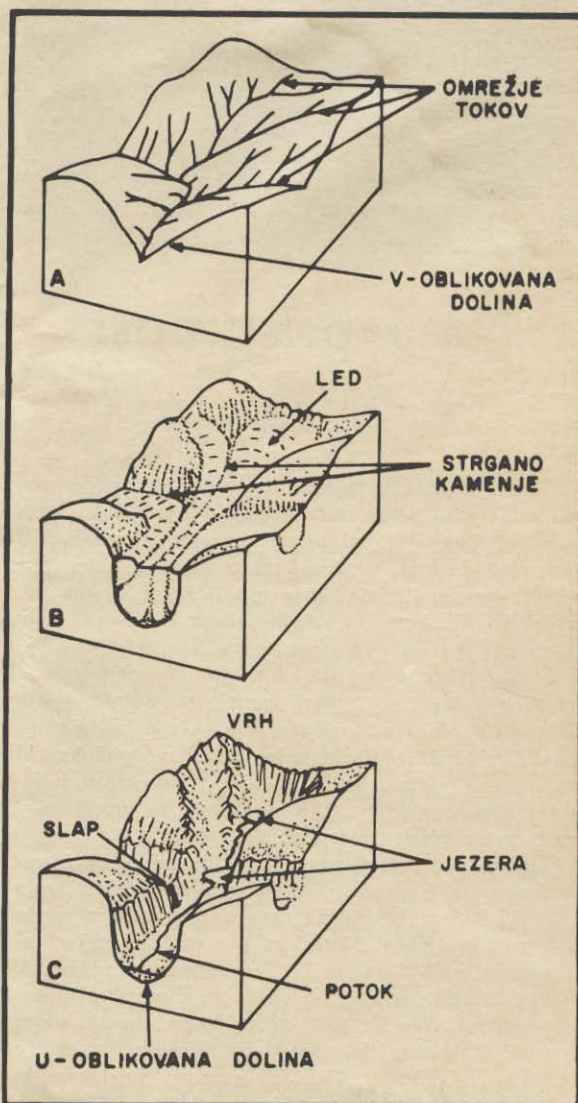
Jezera kot na skici C najdemo pod Triglavom. So
res zelo mala, a nedvomno ostanek ledenika. Danes
dajejo v svoji krasoti očem hribolazca poseben užit-
ek in odpočitek. — Prav za prav so ostanki lede-
nih dob pri nas tudi druga znana jezera: Blejsko, Bo-
hinjsko, jezera na Koroškem... V nižino premika-
joči se ledenik jim je izdolbel dno in jih napolnil z
vodo, ko se je led stopil. Blejskemu jezeru je ostala
skalna groblja v sredini — od lednika nanešeno ka-
menje. Ta pojav imenujemo v geološkem jeziku "mo-
rena" — in to je današnji Blejski otok, ki je tudi
krasota zase...

Sličnih primerov kot je Logarska dolina je dosti
zlasti po naši Gorenjski. Lep primer je tudi dolina

reke Soče, "bistre hčere planin", pa tudi dolina
naše Drave od Beljaka pa do Maribora. Okrušeno ka-
menje je Soča odnesla s seboj v Jadransko morje,
Drava pa na Dravsko polje, kot sem razložil v prej-
šnji številki.

Ledene dobe se bi v teku tisočletij lahko spet po-
vrnile, kot so se povračale v preteklosti. Upati pa
le smemo, da jih ne bo več, razen če bi hotel Bog
na poseben način udariti človeštvo. Samo zamislite si,
da bi led spet pokril tričetrt Evrope in Severne Ame-
rike. Le kam bi se vsi ljudje s tega ozemlja pre-
selili?...

Vsi radi pijemo **SLATINO**, pa naj bo Rogaška ali
Radenska. Zato vam bom prihodnjič povedal nekaj
o slatinskih vrelih in toplicah.

Čudovita
naravna
lepota
triglavskih
jezer

Naša prisotnost v Nazaretu

SVETA DEŽELA je pri srcu vsem krščanskim narodom: iz vseh strani sveta prihajajo romarji na svete kraje, ki imajo s tem nekaj mednarodni značaj. V zidu pred cerkvijo v Ein-Karimu, kjer je Marija s svojim spevom "Moja duša poveličuje Gospoda..." pozdravila Elizabeto, so vzdane plošče z Magnificatom v številnih jezikih. Tudi slovenska je med njimi.

V Nazaretu je zrastle nova bazilika Marijinega oznanjenja, kjer so romarji raznih narodnosti dobili slično idejo. V baziliko in v zid, ki jo obdaja, so pričeli vzdavati svoje narodne Marijine podobe, ki naj na tem svetem kraju pričajo o prisotnosti narodov krščanskega sveta. Teh podob je že precej. Slovenci pa še nismo zastopani.

Zato je med našimi romarji vzklikala misel, da bi tudi Slovenci v Nazaretu zdaj za sveto leto dobili svojo podobo. S tem bi potrdili svojo prisotnost v svetu in izrazili hvaležnost Materi božji s prošnjo, naj ohrani vero v naši domovini, v zamejstvu in zdomstvu. Vodstvo bazilike je načrt odobrilo in nam izbralo prostor: velikost slike bo 120 cm x 250 cm, in biti mora v mozaiku. Predstavljal bo Marijo Pomagaj v okviru slovenske pokrajine z Blejskim jezerom, Triglavom in Stolom. Imela bo napis: Marija Pomagaj, Kraljica Slovencev! — Predvidevani stroški bodo znesli okrog

10.000 ameriških dolarjev.

Več slovenskih umetnikov sodeluje pri sliki, ki naj bi bila končana za vseslovensko romanje v Sveto deželo, ki se bo vršilo prihodnje leto od 24. aprila do 2. maja. Slovesnost odkritja in blagoslovitve mozaika naj bi bila 1. maja.

Ideja je vsekakor plemenita in je zrastle izven domovine, med izseljenci. Akcijski odbor za zbiranje denarja za mozaik in pripravo romanja tvorijo trije slovenski duhovniki: Msgr. Ignacij Kunstelj (Anglija), Nande Babnik in Ciril Lavrič (oba v Avstriji). Sodelovale bodo vse slovenske skupine po svetu in se s svojimi zastopniki tudi udeležile romanja, zastopana bo seveda tudi domovina.

Ne bilo bi prav, da bi avstralski Slovenci stali ob strani. Pridružimo se ostalim in pokažimo svojo narodno in krščansko prisotnost na peti celini! Prosto-voljne darove za nazareški mozaik sprejemajo slovenski duhovniki in tudi uprava MISLI. In če bo dovolj prijav, bi lahko organizirali za drugo leto naše avstralsko romanje v Sveto deželo, kjer se bomo srečali z ostalimi rojaki iz domovine in ostalih delov sveta. Nato bi lahko nadaljevali svetoletno romanje v Rim. Po želji posameznikov bi se to romanje verjetno dalo lepo združiti s potovanjem na obisk domovine. Vsekakor mislite na to, kdor bi želel obiskati svete kraje in Rim. Kmalu nam javite, da vidimo, če se res da kaj organizirati!

Denarno akcijo za slovensko podobo v Nazaretu toplo priporočamo ter za sleherni dar že zdaj iskren Bog plačaj! — UREDNIK

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(10. ZIMA)

Enkrat proti pustu je pa le spet završalo. Kašljal sem, pa me niso pustili v šolo, čeprav so bila pota dobro zorana in izhujena. Torej sem delal v naši "fabriki". Kar se odpro vrata in v hišo stopi teta. Tista, ki je bila Češnjičeva iz Hrastnice. Druge takrat tako še nisem poznal, čeprav so pravili, da jih imamo širom sveta še nekakšno zalogo. Vstopila je torej teta in mi je bilo kar všeč. Res je, rajši bi imel Miceljna, pa naj bo. Vedel sem, da naš ata prav nič ne preneha z delom, kadar pride k nam teta. Zdelo se mi je celo, da nekam bolj hiti in močnejše ropoče, ko imamo teto med sabo. In če sem jaz kaj prejenjal, mi je dal na skrivaj znamenje, naj le krepko nabijam. Tako je morala teta zelo na glas govoriti, če je hotela, da jo sliši mama. Meni je bilo prav, ker sem tudi sam lahko poslušal. Govorila je pa skoraj samo teta. Mama je včasih vrgla vmes kakšen "beži no!" ali "saj pravim", ata pa še toliko ne.

Danes je bilo drugače. Moram kar brez ovinkov povedati, da sem bil močno razočaran. Teta se ni nasmejala ne meni in ne otrokom na peči. Obraz je imela tak, da se ni prav nič bralo na njem. Sedla je poleg mame, potem pa se nagnila na mamino uho in začela nekaj praviti. Enkrat je skoraj zajokala, potem ji je ušlo, da je dve besedi kar zarigala. Jaz nisem razumel, ker riganja se nisem učil ne doma in ne v šoli. Ata jih pa najbrž je, ker je neznanško zamahnil z neko rečjo, da so trske kar letele. Podrobneje si vsega nisem mogel ogledati, da bi natanko opisal. Mama je gotovo tudi razumela tetino riganje in atovo ropotanje, zakaj brž je vstala in potegnila teto za sabo. Odšli sta v kuhinjo. Če se je potem v kuhinji kaj godilo, ne morem povedati. S to rečjo sem torej pri kraju.

Nisem pa še pri kraju s teto iz Hrastnice. Svoj čas je prihajala k nam bolj na svete čase. Odslej dalje pa kar vsak teden. Najrajši si je izbrala nedeljo popoldne. Morebiti zato, ker takrat naša "fabrika" ni ropotala. Opazil sem, da je teta iskala prilike za pogovor tudi z našim atom, ne samo z mamom. Ata ji je po najboljših močeh hodil s pota. Če ni mogel drugače, je šel v hlev in si dal brez potrebe opraviti pri kravah. Imeli smo takrat dve. Sivka je imela telička, Plavka je pa živela kar same zase.

Jaz sem imel teto na splošno rad. Da bi pa prevečkrat prišla k nam, se mi ni zdelo vredno. Ko je le prihajala, je že prav malo manjkalo, da je nisem postavil v tisto vrsto sošolcev, ki nisem vedel kam ž njimi. Prišlo je pa nekaj vmes, da sem začel imeti teto veliko bolj rad kot je zaslužila. Bilo je takole:

Tiste nedelje po božiču in tako dalje je postala naša mama nad vso mero radovedna, kakšne pridige imajo gospod kaplan.

KDO SI LASTI PRAVICO NAD MRTVIMI? — Tako se je glasilo vprašanje, ki ga je upravičeno stavil goriški KATOLIŠKI GLAS v članku o spomeniku žrtev gonarskega taborišča. Ime RAB in GONARS sta znani imeni: Italijani so v času okupacije (1941—1943) iz takozvane Ljubljanske pokrajine zvozili tja na tisoče internirancev. Tudi med nami v Avstraliji še živijo rojaki, ki so bili takrat med interniranci. Kje je okupator veliko večino internirancev nalovil? Po poljih in požganih vaseh ter po zablokiranih ljubljanskih ulicah — torej v glavnem ljudji, ki so ostali doma, ker so odklanjali komunizem. Pravih komunistov je bilo primeroma malo. Morda več takih, ki jih je krinka zaslepila, a o resničnem komunizmu niso imeli niti pojma. Gonars je imel skoraj osem tisoč internirancev vseh prepričan. Iz prenekaterih barak si večer za večerom lahko slišal glasno skupno molitev rožnega venca. In ko so umirali, jih je mnogo umrlo z molitvijo na ustnicah...

Človek bi mislil, da bi si ti naši mučeniki svobode že zdavnaj zaslužili spomenik. (Morda si ga niso prav zato, ker je vodstvo v domovini dobro vedelo, kakšni ljudje so umirali v Gonarsu). Vsekakor so se vsaj zdaj po tolikih letih jugoslovanske oblasti le domenile z italijanskimi, da v spomin žrtvam postavijo na pokopališču v Gonarsu mavzolej. Kostni rajnih so odkopali in njih posmrtno ostanke shranili v posebne kovinske žare. Te čakajo v pokopališčni kapelici, da pridejo v mavzolej, če že niso danes, ko to pišemo, morda na svojih mestih.

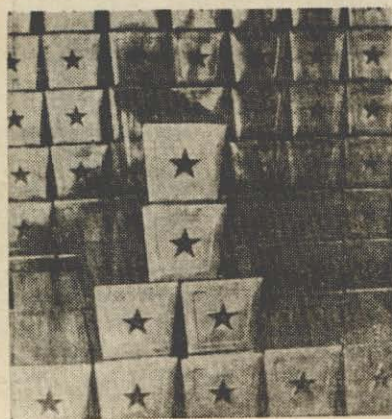
Boleče in ogorčenja vredno je pri vsem tem to, kar zgovorno pokaže slika. Nekdo, ki je pokopališčno kapelico obiskal, je v "Katoliškem glasu" tole zapisal: "... Pretresen si ob pogledu na tiste tragične zabožke in ob misli na življenja, ki jih ni več. Hkrati pa ne verjameš svojim očem: na vsaki krsti je poleg imena pokojnika tudi velika rdeča zvezda. To bi ne bilo nič nenavadnega, če bi bili na pokopališču skojevcev, komsomolcev ali bojnikov kake proletarske udarne brigade. Vsakdo

Ima pravico do svojega ideala in njegovega simbola, seveda tudi po smrti. Prav tako pa ima vsakdo pravico, da se ga onstran tega življenja pusti pri miru. Zlasti pa kulturni človek ne bo pokojniku obesil pečata, ki ga v življenju ni imel in ga morda celo odklanjal...

Lani je bil eden slovenskih župnikov v domovini obsojen na nekaj mesecev zapora, ker je pokopal bivšega člana KP. Kljub bolnikovi lastni želji, izrazil odklona od ideologije in kljub iskreni vrnitvi k Bogu pred smrtjo ga je KP zahtevala zase in mu je hotela vriniti svoj pogrebni pomp brez križa in duhovnika. Ker ni uspela, je bil kriv seveda župnik, četudi je upravičeno ravnal, saj je bolnik sam zamenjal križ za zvezdo.

V gonarskem primeru pa je stvar neupravičeno obrnjena: prav vse žrtve taborišča so dobile zvezdo — tudi tisti, ki jo niso nikoli v življenju zamenjali za križ. Nihče sorodnikov ni bil vprašan, kaj si je pokojnik želel na krsto...

Vprašanje "Kdo si lasti pravico nad mrtvimi?" dokazuje ogorčenje vseh, ki ljubijo svobodo. Žal se je mogel oglasiti le zamejski list — v matični deželi je naravno vse molčalo, četudi je isto vprašanje vstalo v srcih mnogih sorodnikov gonarskih žrtev. Članek v "Katoliškem glasu" upravičeno konča svoje vrstive z ugotovitvijo, da je gonarski primer "svojevrstno spričevalo za sistem, ki baje gradi nove ljudi in si lasti izključno pravico celo nad mrtvimi..."

Enkrat mi je naravnost povedala: "Zdaj si že tako velik, da moraš brez ovinkov vsako nedeljo znati pridigo. Če ne, boš pa klečal!"

To je bilo od sile zares in meni prav nič všeč. Pa še poskusil nisem. Kar na kolena sem zdrknil in obklečal pri klopi ob peči.

"Oh, da si mi res še zmerom tak mulc!"

Mati je sedla k mizi in brala 'Cvetje z vrtov sv. Frančiška'. Tako sva bila oba kar čedno vdana vsak v svojo usodo. Naenkrat zaslišim mamino pridušeno povelje: "Vstani in otepi si prah s kolen!"

Kaj se je neki zgodilo? Prisluhnem. Zunaj je z nekom spregovorila teta! Obšlo me je novo spoznanje. Teta ne sme vedeti, kakšnega mulca imamo pri hiši! Pa je le dobro, da je Bog človeku tudi kakšno teto ustvaril!

* * *

Stare brvi čez Povšco niso več postavili. Zato tudi babe niso mogli žagati. Če so jo na novi, nam je ostalo prikrito. Zato je bil post tisto leto kar sceloma od začetka do konca. Nič ga ni prelomilo, da bi bil krajši in manj pust. Pa tudi kaj drugega se ni hotelo zgoditi.

Samo to mi je ostalo, da sem vsako nedeljo prosil Boga: Ne pozabi popoldne poslati teto k nam! Ta iskrena molitev mi je šla lažje od rok kot ubijanje kaplanove pridige v zaprto pamet. Navadno sem bila uslišan. Zato tudi moje klečanje ni bilo dolgo.

Eno reč sem pa le opazil, ki ni bila kar tako. Naš ata je šel večkrat k Žirovcu in ga po kakšno uro ni bilo doma. Odhajal je skoraj na skrivnem, pa tudi vračal se je, kot bi ne bilo treba nikomur nič vedeti. Ne vem več, kako sem zvedel, da se je zdelo to teti neznansko narobe.

Le zakaj imajo veliki ljudje med sabo toliko skrivnosti?

11. CVETNA BUTARA

Prinili smo blizu do velike noči. Ustavili smo se ob cvetni nedelji. Sneg se je umikal, da smo mogli hoditi narezovat leskovih šib in vresja za butare. Tudi pomaranče so nam obetali. Tiče jih bo prinesel na cvetno soboto iz Ljubljane. Brez pomaranč in pisanih trakov bi butara ne bila popolna.

Potem se je nekaj zgodilo. Sredi tedna je prišel k nam Podganarjev stric. Že samo to je bilo novo. Kar je naši mami povedal, pa še toliko bolj:

"Ti, Drnuljka, prišel sem vprašat, če bi mi eden tvojih bučmanov nesel letos butaro žegnati. Imate že nekaj takih, ki jih je kaj videti v hlačah. Lani mi jo je še nesel Zadnikov, letos je pa kar odpovedal. Pravi, da je že prevelik. Krotasta!"

Mama je najprej pomislila, potem pa odločila: "Za dom jo bo nesel Tiče. Za vas je dobra bolj majhna, ko ste sami pri hiši. Naj poskusi Acek, če ste zadovoljni."

Brž sem stopil pred strica in se potegnili pred njimi, kar se je dalo. Pogledali so me od vrha do tal in počasi prikimali: "Imaš kar prav, mama. Meni res ni treba velike butare. Dve pomaranči sem prinesel, drugo boste že naredili."

Bilo je dogovorjeno. Prvič bom nesel butaro in to ni majhna reč.

Podganarjev stric so bili svet zase, jaz pa seveda tudi. Šele prvič se bosta najina svetova nekoliko dotaknila. "Stric" so bili samo zaradi lepšega, z nami v žlahti pa menda samo po Adamu. Gori v višini še nad našimi melinami so imeli bajto. Redko so se spustili navzdol do nas ali mimo nas. Toliko sem vedel o njih, da nimajo pri hiši drugega kot samih sebe, pa kozo in par

kokoši. Zdi se mi, da sem še najbolj poznal kozo. Videl sem jo prav za prav tudi le zelo poredkoma, njen 'mekeke' sem pa dosti-krat slišal. Če je veter pihal prav, ni bilo treba kam gor v hrib, da se je koza slišala. Lahko sem jo poslušal kar doma pri kozolcu, ali pa na vrtu.

Torej Podganarjevemu stricu bom nesel butaro žegnati. To se pravi, da si bom pridobil novega prijatelja, ki mi bo dal tudi kakšno nagrado. Če bi imeli stric malo manj razmršeno brado, bi se bil morda prijateljstva z njimi bolj veselil kot nagrade. Pa če se bodo dobro odrezali, bom zamižal na eno oko in nekoliko manj ogledoval brado. Bo že kako.

Seveda sem moral na novo v breg po več leskovih šib in vresja. Še tisti dan sem vsega dovolj nabral. Pri vezanju butare mi je mama rada pomagala. Našla je tudi nekaj vrbovih muck. Z mamino pomočjo sem okrancal vrh butare s cvetjem in trakovi, pa pomaranče sva z združenimi močmi navezala v soboto večer. Moja butara je bila res veliko manjša od Tičetove, ki je imela poleg tega kar pet pomaranč. Vendar me to ni motilo. Saj je bil Tiče za tri leta starejši.

Na poti v cerkev in iz cerkve nisem imel nobenih sitnosti. Najbolj mi je hodilo po glavi, koliko bom z butaro zaslužil. Hitro po obedu sem pograbil kapo in butaro, pa sem jo mahnil navzgor proti Podganarju. Bilo je še preveč mokro, da bi mogel naravnost preko melin. Moral sem daleč okoli, da sem si poiskal suho stezo ali kos poti, ki ni bila več blatna. Ko sem nazadnje zagledal tik nad seboj bajto, mi je postalo tesno pri srcu. Prišlo mi je na misel, zakaj so me neki doma pustili, da se takole sam spuščam v tuj svet. Obstal sem in si ogledoval čudno hišo. Stric so me videli skozi okno in so stopili na prag. Zelo prijazno so se mi smejali, da sem se otresele vseh pomislekov. Pomahali so mi: "Le stopi, le stopi, fantič moj! Saj ne neseš križa na Kalvarijo!"

To se mi je čudno slišalo, ali "fantič moj" mi je bil zelo všeč. Kaj takega bi rekel le gospod nadučitelj. So pa morali biti Podganarjev stric učen mož, ko znajo tako lepo reči! Tako sem si mislil in brž naredil še zadnje korake.

"Nate, zdaj sem pa prinesel", sem rekel.

"Bog in sveti križ božji", so odgovorili stric. Vzeli so butaro in jo poljubili blizu pod vrhom, da se jim vresje ni zapletlo v brado. To mi je bilo spet močno všeč. Začutil sem, da bom strica prav lahko rad imel.

Potem so potežkali butaro.

"Kar pravšna bo za pri nas. Si že priden, fantič moj".

Pomigali so mi za sabo čez prag. Spet mi je postalo nekoliko tesno, vendar se nisem ustavljal. Saj ni bilo daleč iti, ko niso imeli skoraj nič veže. To sem hitro spoznal, čeprav je bilo notri čudno temačno. Vrata v hišo so bila takoj pri roki, pa že odprta zame. Rekli so mi, naj vstopim in sedem. Sami so šli k ognjišču, kjer je že plapolal ogenj. Nisem dolgo čakal, ko je od tam silno lepo zadišalo. To mi je pomagalo, da sem razne reči v hiši, ki niso bile kaj prijazne, videl v bolj vabljivih barvah. To moram pa le po pravici povedati, da čedno pometeno in pospravljen Podganarjev stric v svoji bajti niso imeli.

(Dalje prihodnjič)

NAMESTO ROŽ NA GROB P. BERNARDU DAROVALI ZA SKLAD "MISLI":

\$16.— Dušan Lajovic; \$15.—
Ludvik Klakočar; \$11.— Slavko
Drezga; \$9.90 Ana Ahačič (USA);
\$6.60 J. in F. Sever (USA); \$6.—
Štefan Saule.

NAŠE NABIRKE

DAROVNI SKLAD: \$6.— Bruno Bolko, Anton Ludvik, Alojz Ašenberger, Pavla Vohar, Anton Berkopec, Stan-ko Pevc, John Porok; \$5.50 Franc Spreitzer; \$4.— Tomaž Možina, Avgust Konečnik; \$3.— Bruno Zavnik, Terezija Smolič, Julka Pavličič, Alojz Hrast, Kristjan Tinta; \$2.75 Jože Vogrinčič; \$2.— Janez Primožič, Olga Saulig, Francka Anžin, Jana Čeh, Marija Habor, Ivan Paušič, Jože Krušec, Ana Kustec, Milan Kav-ic, N.N., Franc Nusdorfer, Alojz Kučan, Marija Golčman, John De Majnik, Janko Bavčar, Marija Kovačič, Eligij Šerek, Izabel Bukarica, S. in O. Fabian, Zofija Brkovec, Roman Zrim, Janez Kampuš, Ma-rija Birša, Janez Rotar, Štefan Bele; \$1.— Marcela Bole, Antonija San-kovič, Silvo Pregelj, Danica Kozole, Agata Schuller, Janez Jernejčič, Ma-riana Bunderla, Katarina Hartner, Štefka Tomšič, Marija Lotrič, Jože Horvat, Slavko Fabian, Danilo Guštin, Marija Iskra, Franc Janežič, Franc Mirnik, John Mihič, Anton Švigelj, Drago Grlj, Vili Mencigar, Jože Dekleva, Franc Juha, Marija Dobrigna, Anton Skok, Alojz Mar-kič, Andrej Grlj, Vlado Hartman, Štefan Močilnik, Laura Premrl, Ja-nez Rogl, Viktor Ferfolja; \$0.80 Marija Plut.

Ostali darovi prihodnjič.
Dobrotnikom Bog povrni!

IZPOD SYDNEYSKIH STOL POV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
 313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
 (Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijol)
 Tel.: 637-7147

V torek 12. februarja 1974 je nenadoma preminul, zadet od kapi, rojak FRANC RADI iz Punchbowla. Rojen je bil 9. aprila 1919. v Kožbani. Leta 1951. se je pri sv. Petru v Rimu poročil z Matildo, rojeno Erzetič. Naslednje leto v mesecu maju sta emigrirala v Avstralijo. Sem sta dospela na ladji "Nelly". Rodili sta se jima dve hčerki: Ana, sedaj stara 21 let, je učiteljica v Campsie, 16-letna Margaret pa dijakinja petega letnika v Nazareth Senior College v Bankstownu. Pokojni Franc zapušča poleg žene in hčera v Avstraliji še enega brata v domovini in eno sestro v Italiji. Zaposlen je bil pri državni železnici v Chullori. Pogreb se je vršil v petek 15. februarja s sv. mašo v naši slovenski cerkvi v Merrylandsu. Nato smo Franca spremili k večnemu počitku v Rookwood. Dobil je tretji grob na našem delu tamkajšnjega pokopališča. — Ženi, hčerkama ter sorodnikom tu in v domovini naše iskreno sožalje. Naj jim bo Mati božja, tolažnica žalostnih, uteha v njihovi izgubi! Spomnimo se pokojnika v molitvi! R.I.P.

K r s t i

Michelle Silvia Zelko, Mt. Druitt. Oče Silvo, mati Andreja, roj. Vene. Botrovala sta Mirko in Marija Ritlop — Merrylands, 16. februarja 1974.

Rosemarie Darinka Škraban, Leppington. Oče John Jr., mati Ana, roj. Leščanec. Botrovala sta Anton in Bernardica Leščanec — Merrylands, 16. februarja 1974.

Richard Henry Slatinsek, Guildford. Oče Alojz, mati Štefanija, roj. Martinjak. Botrovala sta Myron in Susie Pastuch — Merrylands, 24. februarja 1974.

Silvia Vitez, Condell Park. Oče Ivan, mati Margita, roj. Bulič. Botrovala sta Ivica in Kristina Dernaj — Merrylands, 2. marca 1974.

Kristina Andrejaš, Badgery's Creek. Oče Franc, mati Hildegard, roj. Zantis. Botrovala sta Jože Andrejaš in Anica Slana — Merrylands, 3. marca 1974.

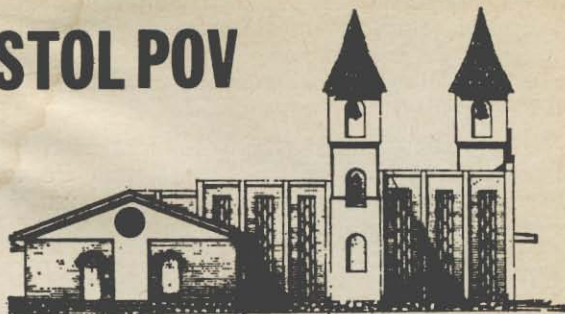
VELIKONOČNI SPORED

7. aprila, Cvetna nedelja. Spomin Kristusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem.

9.30 dopoldan, Merrylands, slovesni blagoslov zelenja, oljk in butaric na dvorišču, nato procesija v cerkev in sv. maša z branjem pasijona po sv. Luku.

11. aprila, Veliki četrtek. Spomin zadnje večerje.

7.00 zvečer, Merrylands, sv. maša zadnje večerje, prenos Najsvetejšega na stranski

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
 311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
 Telefon kot zgoraj.

oltar, razkrivanje glavnega oltarja. Ura molitve za duhovniške poklice. Češčenje Najsvetejšega do polnoči (Jezus v "ječi").

12. aprila, Veliki petek. Spomin Kristusove smrti na križu.

9.30 dopoldan, Merrylands (za tiste, ki ne morejo priti k svetemu opraviilu zvečer) Postni govor in sveti križev pot.

3.00 popoldan, St. Joseph, Leichhardt, bogoslužje velikega petka z branjem pasijona po sv. Janezu, molitvami za vse stano-ve, razkrivanjem in češčenjem križa in sv. obhajilom.

7.00 zvečer, Merrylands, liturgično opravilo velikega petka, kot v Leichhardt u popoldne.

13. aprila, Velika sobota, posvečena spominu Kristusa v grobu.

7.00 zvečer, Merrylands, Velikonočna vigili-ja: blagoslov ognja, velikonočne sveče, velikonočno oznanilo, branje sv. pisma, blagoslov krstne vode, obnovitev krstnih obljub in nato ob

8.00 uri zvečer slovesna sv. maša velikonočne vigili-je. Poje mešani zbor.

14. aprila, VELIKA NOČ. VSTAJENJE NAŠEGA GO-SPODA JEZUSA KRISTUSA.

8.30 zjutraj, Merrylands, sv. maša z ljudskim petjem.

10.30 dopoldne, Merrylands, slovesna sv. maša z zborovim petjem.

5.00 popoldan, Wollongong, praznična služba božja.

15. aprila, Velikonočni ponedeljek (nezapovedan).

9.30 dopoldan, Merrylands, sv. maša.

21. aprila, BELA NEDELJA.

9.30 dopoldan, Merrylands, sv. maša, pete litanije Matere božje, blagoslov.

6.00 zvečer, Canberra, redna mesečna služba božja.

6.00 zvečer, Newcastle, slovenska služba božja.

Ostale nedelje, po običajnem urniku **Merrylandsa**, sv. maša ob 9.30 dopoldan, ob sobotah ob 7. zvečer. **Wollongong**, vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5. zvečer, torej 12. maja. **Canberra** vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 6. zvečer v Garranu (19. maja). **Newcastle** vsako peto nedeljo v mesecu, Hamilton, ob 6. uri zvečer. Torej 30. junija.

SPOVEDOVANJE. Okrog praznikov vedno pol ure pred službo božjo. Poleg tega tudi:

12. aprila, Veliki petek, v **Merrylandsu** dopoldan po križevem potu in zvečer po končanem opraviilu. V **Leichhardt** od 2. do 3. popoldan.

13. aprila, Velika sobota **Cabramatta** od 1.30 do 2.30 popoldan. **Merrylands** od 5.30 do 7. zvečer.

BLAGOSLOV JEDIL. Na veliko soboto v **Cabramatti** po spovedovanju, v **Merrylandsu** ob 3.30 in ob 5. popoldan, ter po večerni maši.

Na veliko noč po obeh mašah v **Merrylandsu** in tudi v **Wollongongu**.

BOŽJI GROB. Po stari slovenski navadi bomo na veliko soboto tudi letos v **Merrylandsu** imeli božji grob. Sveto Rešnje Telo bo izpostavljeno (monštranca bo pokrita s tančico) na stranskem oltarju v božjem grobu od 3.30 popoldan pa do večernih obredov. Pridite in počastite v grobu ležečega Kristusa in se mu zahvalite za njegovo žrtev za naše zveličanje.

ZVONovi so srečno dospeli. Za blagoslovitev sem naprosil škofa Edwarda Clancyja — čas pa bo 5. MAJA pri sveti maši ob 9.30. Sydneyčani boste o tej izredni slovesnosti posebej obveščeni, vabljeni ste pa že zdaj.

"PIRHOVANJE". Na velikonočni ponedeljek, 15. aprila, bomo zopet imeli tradicionalno "Pirhovanje" v Paddington Town Hall. Začetek bo že ob 5. uri popoldan, konec pa ob 10. uri zvečer. Imeli bomo zopet lepe dobitke za loterijo. Na prodaj bodo tudi listki za "Guessing Competition", katere glavni dobiček je prosta letalska karta za dve osebi za potovanje v Evropo (ona karta je dar Theodor Travel Service), druga nagrada je stereo gramofon, tretja je večerja in zabava za 8 oseb v "Music Hall", Neutral Bay. Žrebanje bo na drugem nastopu "Minores", Auburn Town Hall, 21. julija. — Pridite in povabite na to veliko prireditev tudi prijatelje in znance. Čim več nas bo, tem lepše bo. Za plesno muziko bo preskrbel orkester "Jadran", ki je sedaj dobil zopet enega najboljših članov (vrnil se je s počitnic).

NASTOPI ANSAMBLA "MINORES". Kot ste že čitali v pretekli številki, pridejo v juliju med nas gostovat člani ansambla "Minores". Zaenkrat imamo določene koncerte za Sydney in Wollongong. Prvi nastop bodo imeli v soboto 13. julija v Paddington Town Hall. Naslednji dan, v nedeljo 14. julija, nastopijo v Wollongong Town Hall. V nedeljo, 21. julija, pa nastopijo drugič v Sydneyu in sicer v Auburn Town

VABLJENI STE NA PIRHOVANJE.

ki ga bomo imeli v Paddington Town Hall
na velikonočni ponedeljek,

15. aprila, od 5 popoldne do 10 zvečer.

Loterija Vam bo nudila krasne dobitke.

Igra JADRAN.

DOBRODOŠLI!

Hall. Med tednom pride morda na vrsto tudi Newcastle in verjetno kak nastop za avstralsko javnost.

† **ANTON ŠVIGELJ.** — Z žalostnim srcem sporočamo prijateljem in znancem v Avstraliji, Argentini in drugod po svetu, da nam je 18. februarja 1974 v Bezuljaku (Begunje pri Cerknici) umrl oče **Anton Švigelj**, ki se je po skoro 29. letih odsotnosti vrnil v novembru v domovino. Rojen je bil 25. aprila 1901. Torej bi v aprilu letos praznoval 73-letni rojstni dan. — Žalujči sinovi Tone z ženo Lidijo, Ivan, Lojze, Jože in vnuki Bojan, Boris in Pavel. Maša za pokojnega bo opravljena v Merrylandsu v nedeljo 12. maja ob 9.30.

NAGROBNI KAMEN je dobil v februarju grob p. Bernarda. Nagrobnik je iz črnega granita. Na njem so z zlatimi črkami vklesani pokojnikovi podatki: ime, datum in kraj rojstva in smrti. Kamen je res preprost. Z ozirom na dolga leta nesebičnega dela p. Bernarda za izseljence v Ameriki in Avstraliji bi gotovo zaslužil kaj večjega in lepšega. Toda naša frančiškanska redovna pravila narekujejo tudi tu preprostost in skromnost. Cena nagrobniku je bila \$218.00. Račun seveda še ni plačan. Vsak dar v ta namen bo hvaležno sprejet in Bog plačaj v naprej! Darove sprejemamo pri Sv. Rafaelu, pa tudi MISLI jih bodo rade volje posredovale, če se akciji želi pridružiti kdo naročnikov, ki ne živi v Sydneyu.

P. Valerijan

NI V PIRHIH LE VELIKA NOČ,
V POMLADNI NE PRIRODI,
NI V BUTARAH, KI Z NJIMI ZDAJ
VES SREČEN ČLOVEK HODI...
NI VELIKE NOČI NIKJER,
NAJ TI OKO V NESKONČNOST SEŽE;
OBCUTIŠ JO, ČE TE SRCE
POBOŽNO NANJO VEŽE.

DANILO GORINŠEK

DRAGI OTROCI!

Danes bi vam rad predstavil sydneysekega muzikanta, ki je s svojo harmoniko prvič nastopil že v starosti devetih let. To je naš ŠTEFAN ŠERNEK Jr. iz Kirrawee (Sydney). V Sydneyu je bil rojen (1957), osnovno šolo je obiskoval v Sutherlandu in istotam je zdaj dijak Christian Brothers High School. Štefanu slovenščina prav dobro teče. Seveda mu je najbližje prekmursko narečje, saj so njegovi starši Štefan in Ana r. Koren Prekmurci.

Štefan pravi, da bo postal poklicni muzikant. Že leta se vadi pri dobrem učitelju glasbe, g. Pusnerju v Sutherlandu. Uspehi truda pa tudi niso izostali. Pri

KOTIČEK NAŠIH MALIH

raznih glasbenih tekmovanjih je Štefan doslej prejel že 17 trofej in raznih nagrad, večinoma za prvo ali drugo mesto. Nastopal je sam, ali pa v harmonikarskih kvartetih, sekstetih ter večjih skupinah. Poleg glasbe ga zanima šport, zlasti nogomet, baseball in plavanje. Tudi na tem polju ima že nekaj lepih nagrad. Tako on kot starši so lahko ponosni na lepe uspehe; pa tudi dvanajstletna sestra Brigita ter stari oče Jože Koren, ki je ravno pred božičem prišel k Šernekovim na obisk iz domovine.

Štefan je že velikokrat nastopil kot harmonikaš pri raznih ansamblih. Poslušali smo ga tudi že pri raznih slovenskih prireditvah, ko je igral sam ali pa s svojim očetom, tudi dobrim harmonikašem. Par tako nadarjenih muzikantov nam je treba (in nekoga, ki bi jih zbral), pa bi lahko imeli dober orkester za naše slovenske prireditve.

Našemu harmonikašu tudi čestitke MISLI! Štefanu želimo še mnogo lepih uspehov v življenju, posebej pa seveda na glasbenem polju!

VELIKONOČNA ZGODBA

Takole nekako se je glasila zgodba, ki sem jo slišala že dolgo dolgo. Morda bo tudi vas, dragi otroci, kaj naučila.

Bilo je na velikonočno soboto popoldne. Mati je nesla k blagoslovu jedila in seveda ni manjkalo tudi lepo poslikanih pirhov.

Ko se je s Tinko vrnila iz cerkve, je oče vprašal Toneta: "Kaj pa boš naredil s svojimi pirhi?"

Tone je odgovoril: "Vse bom pojedel!..."

Lojze pa je malo pomislil in rekel: "Jaz pa jih bom pol pojedel danes, pol pa jutri."

Tinka je imela drugačno rešitev: "Jaz pa jih bom nesla siromakom v bajto za vasjo. Nič niso prinesli k blagoslovu..."

Takoj sta tudi bratca dodala vsak svojo polovico lepo pobarvanih pirhov. Mama pa je primaknila velik kos potice, kos mesa in korenino blagoslovljenega hrena.

Vsi trije so hiteli k revnim bajtarjem za vasjo. Ko so vstopili, so zagledali kopico otrok. Ravno večerjali so: krompir v oblicah... Mati je bolna ležala na postelji v kotu, očeta pa že nekaj let niso imeli.

Lička so zažarela siromakom, ko so zagledali pri-nešene dobrote, Tinka, Lojze in Tone pa so se zadovoljnih src vračali proti domu.

"Bim, bam, bom!..." je potrkavalo pri farni cerkvi. Kakor da bi se tudi zvonovi hoteli dobrim otrokom zahvaliti za velikonočni dar.

Za vse tri je bila velika noč zdaj še vse lepša. Dali so od svojega — pa so bili bogatejši kot prej.

Anica Vrbančičeva

ROSEWATER, S.A. — Iz domovine je dospela vest, da je 5. marca v Merčah pri Sežani umrl adevlaidskim Slovencem dobro poznani **DANILO JELUŠIČ**. Jelušičeva družina je dolgo let živela med nami. Komaj nekaj mesecev je, kar so se vsi skupaj vrnili domov, ker so upali, da bodo doma mogli kaj storiti za zdravje moža in očeta. Žal ni bilo pomoči in žalostna vest nas ni presenetila.

Jelušičevi družini izrekamo iskreno sožalje, pokojni Danilo pa naj mirno počiva v domači zemlji. Iz poročil sklepamo, da se bo družina kmalu povrnila med nas. — **Marija Zai.**

AVSTRALIJA. — Zaradi domačih se ni vredno nikamor pritožiti, pa tudi pomagalo ne bi. Rad pa bi vsaj v **MISLIH** brez navedbe kraja in imena javno povedal nekaj misli (ali ni žalostno, da moramo v bojazni za domače skrivati identiteto, ko hočemo povedati resnico?). S celotno družino sem bil namreč doma na obisku. Moj edini namen je bil videti po dolgih letih starše in otrokom pokazati lepoto naše zemlje. Naj kdor koli še tako zatruje, da ni imel nobenih težav in je šlo vse gladko — nam se je zgodilo tole: Že ob prihodu na beograjsko letališče smo bili zelo "lepo" sprejeti. Na kaj surov in nekulturen način so nas gnjavili, zakaj nismo prišli z jugoslovanskim potnim listom. Kot da bi bil zločin in izdajstvo, če kot dolgoletni avstralski državljani (nekaj otrok je že tu rojenih!) potujemo s potnim listom svoje nove domovine. Prtljago so nam enostavno stresli na mizo, ko so jo pregledovali — potem si pa zamislite, koliko časa nam je vzelo, da je šlo spet vse v kovčege... Otroci so ob tem "sprejemu domovine" jokali, žena je hotela s prvim letalom nazaj v Avstralijo, jaz pa sem stal ob svoji družini brez moči, na milost in nemilost uradnih organov...

Doma so me večkrat klicali na policijski urad. Me ne posebej, ženo posebej. Če bi hotel napisati vsa stavljena vprašanja, bi par strani **MISLI** ne zadostovalo. Le kaj jih briga, če hodim v cerkev in kam hodim! In kje sem dobil denar, da sem mogel celo družino pripeljati domov na obisk! Po dolgih letih dela v Avstraliji bi bil res malo vreden, če bi ne mogel plačati vožnje svoji družini! Poštenemu človeku se zdi zamalo, pa mora mirno požreti vse in odgovorjati kot šolarček — v srcu pa se mu v istem trenutku porodi želja, da bi bil že skoraj spet v blaženi Avstraliji... In pri vsakem intervjuju so že imeli na mizi črno na belem, katere kraje sem s svojo družino medtem obiskal; in hoteli so zvedeti, zakaj sem šel tja in tja in koga sem srečal...

Sem moral biti zanje res "nevaren tip", četudi se ne udeležujem v nobeni politični organizaciji.

No, domače sem po dolgem času videl, vsaj to mi je v zadoščenje. Drugače pa: hvala lepa za take "počitnice"! Zdaj bom znal še bolj ceniti svobodo, ki jo tako brez misli uživamo v Avstraliji. — **N.N.**

CANBERRA, A.C.T. — Skoraj sem pozabil poslati naročnino za **MISLI**. Vzrok je odlašanje, pa se kar hitro zavleče... Ko so priromale zadnje **MISLI** naloge, se je pa neke globoko oglasila v opomin ona naša: "...pil bi ga vsak...", plačal pa nič..." Tako sem kar pohitel, da se spet ne odloži: tu je naročnina, ostalo pa za Bernardov sklad. Lepe pozdrave! — **Stanko Pevc.**

Op. — Hvala, dragi Stanko! Bog daj, da bi se še mnogim zakasnelim naročnikom takole po domače oglasila vest. Naj bo to pisemce opomin zastojkarjem, ki jih je žal kar precej! — **Urednik.**

MT. ISA, QLD. — Odkar so **MISLI** pod novo "kandaturu", se v njih še nisem pojavil, zdaj mi je pa sam urednik dal povod, da se spet oglašam. Ko sem namreč v decembrski številki bral, da uredništvo ne izdaja naslovov naročnikov, razen v očitnih iskrenih primerih, sem se spomnil na svoj primer pred nekaj leti. Iskal sem poznano družino in sem navedel samo ime žene. Morda sem zato zašel v senco "grešnega kozla" in — vija, vaja — ven! — z naslovom ni bilo nič. Ni mi kazalo drugega, kot da sem si rekel: "Forget about!" — vsaj to sem se naučil v teh dvajsetih letih bivanja v tej deželi.

Sicer pa res ne vemo, kakšen bav-bav se skriva za željami iskalcev naslovov. Če resno premislim: četudi sem sam včasih med iskalci, sem vendar proti brez-

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete TAXI TRUCK
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

MELBOURNE – LJUBLJANA

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ker je junijsko letalo že zasedeno, smo organizirali še en polet z odhodom iz Melbourn dne 16. JULIJA 1974. Prijavite se čimprej po telefonu, pisмено ali osebno. Dokler bo kaj mesta na letalu, Vam bomo radi ustregli.

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

Cez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

miselnemu izdajanju naslovov. Istega uredniškega recepta sem se tudi sam poslužil, ko me je pred tremi leti za naslove pobaral — diplomatski predstavnik tuje države. Tudi zanj je z moje strani veljalo: Vija-vajaven! in upam, da sem prav storil.

Še ko mati išče svojega sina — ali je vredno, da ga najde? Ali ni zares izgubljen tudi zanjo, če se ji toliko let ni oglasil? Ali je kdo upravičen posegati v njegovo osebno svobodo s tem, da izda za kateri kaktus se je skrnil?

Članek "Izseljenska mladina" v januarski je prav povedal: brez znanja materinega jezika sporazumevanje med starši in otroki zelo zelo šepa. Pa se mi zdi,

da se še bolj kot tu naši slovenščini tresejo hlače ravno doma. Saj je doma iz dneva v dan v našem jeziku več tuje navlake, naj bo v tiskani ali govorjeni besedi. Izvoz ljudskega materiala in uvoz iz juga — tudi jezik trpi pri vsem tem. Pozornost in skrb za izseljence pa — kar priznamo — v glavnem v zanimanju za naše denarnice...

Po odhodu Slakov od nas se je Matica kaj pohvalno razpisala o srečanjih z avstralskimi Slovenci. Imeli su posebna očala, mi pa veliko kulis. Še naša Mt. Isa ni bila pozabljena: brali smo celo, da bomo tudi mi ustanovili svoj klub in zidali svoj dom... Naj povem resnici na ljubo, da o kakem klubu pri nas ni govora: nas je premalo. Če se preštejemo po dolgem in počez, nas je s kostmi vred okrog sedemdeset. Ko se vprašamo, kdo je za "lopato", bi nas pa še od tega števila polovico volk pohrustal...

Bral sem, da nas je o. Bernard zapustil. Res v njegovi bolezni in starosti ni bilo kaj drugega pričakovati, pa bi vseeno rad, da bi še živel. Nekajkrat sem bil njegov gost, pa moram priznati, da se nisem čutil vreden njegove pozornosti. Tudi šahovske figure sva na njegovo pobudo predstavljala. Enkrat sva imela celo šahovnico napačno postavljeno, pa naju ni motilo: svoji leseni vojski sva potiskala drug proti drugemu — kdo je zmagal, pa ne vem več. — Lep pozdrav vsem! — **Mirko Brenčič.**

Op.: Glede naslovov "izgubljenih" bi dejal, da mati

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

že ima pravico zvedeti, za "katerim kaktusom tiči njen izgubljeni sin". Ko bi Mirko prebral vsaj enega izmed pisem zaskrbljenih staršev, ki prihajajo na uredništvo! Vsaj to žalost materi lahko odvzamemo, da ve, da je sin še živ. Če ji potem sam piše ali ne, je seveda njegova stvar. Žalostno dovolj, da je mater pozabil...

Tudi ne soglašam z Mirkom, da "sedemdeset Slovencev s kostmi vred" ne bi zmoglo skromnega društva, če že lastnega Doma ne zmorejo. Marsikje po svetu so manjše skupine, pa jih povezuje ohranjanje narodno zavedne. "Trije Slovenci — štiriglasni pevski zbor" sem nekoč slišal. Vsaj narodna pesem naj Vas združuje, če Vas že "lopata" ne more. Kaj praviš, Mirko? — Urednik.

KDO BI VEDEL, kje se nahaja **MARJAN ZUPANEK**, star okoli 35 let, v Avstraliji petnajst let, poročen, po poklicu ključavničar ali varilec. Od leta 1969, ko je živel v North Melbourne, se staršem v Škofjo vas pri Celju ni več oglasil. Skrbi jih, če bi se morda ponesrečil. **MISLI** bodo hvaležne za sleherno obvestilo.

Različni ljudje — različni običaji. Kitajec je položil prijatelju na grob kos pečenega mesa. Njegov evropski znanec se je hotel iz njega ponorčevati: "Povej mi no, kdaj pa bo tvoj prijatelj prišel iz groba, da poje pečenko?" Kitajec mu je odgovoril: "Takrat, ko se bo tvoj mrtvi prijatelj zbudil, da poduha cvetje..."

"Moja žena in jaz sva kakor eno."

"Moja žena in jaz pa sva kakor deset."

"Kako pa to misliš?"

"Ona je ena, jaz pa sem ničla..."

Jaka: "Ali imaš še tistega odvetnika, ki stanuje v tvoji hiši?"

Tone: "Še. Ampak zdaj živim jaz v njegovi..."

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst, svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

Govorimo slovensko

PAUL NIKOLICH

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- "Pogosto poudarjate, da si vaši delavci sami krojijo usodo". "Saj jo res. Če kdo kritizira, je to zanj lahko usodno".
- Buržoazija je mrtva, živi samo še socialna diferenciacija.
- Govornik: "Ker mi ne pride na pamet nobena neumnost več, ne bom več razpravljal".
- Bolj ko je funkcija javna, bolj so dohodki tajni.
- Govor je kot vino: dokler ga poslušáš, se ti v glavi vrti; ko pa se zbudiš, te glava boli.
- Čeprav je imel doma tri strežnice, je vedno govoril, da služi narodu.
- Direktor delavcu na začetku 1974: "Tu so ključni tvojega novega stanovanja in mnogo sreče v njem leta 1994!"
- Marsikdo se prek gospodarskega kriminala najuspešnejše vključuje v gospodarstvo.

Učitelj: Janezek, povej mi, kaj je veter!"

Janezek: Zrak, ki se mu mudi, gospod učitelj.

Dijak profesorju: "Kadar stojim na glavi, mi kri sili v glavo. Zakaj pa ne sili v noge, če stojim na nogah?"

Profesor: "Zato, ker tvoje noge niso prazne."

REŠITEV KRIŽANKE PREJŠNJE ŠTEVILKE:

Vodoravno: 3. vkup; 7. zarod; 8. lira; 9. Vida; 10. Logatec; 12. noči; 15. tiram; 18. okna; 19. april; 21. obrat; 22. prha; 23. opeki; 26. avla; 29. epoleta; 30. nora; 31. vlak; 32. opeva; 33. aker.

Navpično: 1. zavod; 2. lopatka; 4. klica; 5. plan; 6. grič; 9. vera; 11. tinto; 13. Odra; 14. igla; 16. Mar-ko; 17. dota; 18. orel; 20. Philips; 22. Pepa; 24. perle; 25. otava; 27. vila; 28. Anka.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, s. Silvestra, Emilija Šerek, Anton Šajn, Francka Anžin, Lidija Čušin, Dorica in Ivan Slavec, Stanko Markun in Antonija Šen.

Izžrebana sta bila **Dorica in Ivan Slavec**.

DOPOLNILNA ZLOGOVNICA

BE	DA	JO	VE	
SED	TEH	ŽEN	PET;	
SOL	KI	ZU	KI	
TEH	ŽEN	SOLZ	SET.	

Dopolni prazna mesta z odgovarjajočimi zlogi:

be, de, ki, li, mo, mož, od, od, pi, pri, se, skih, skih, ta, ta, za.

Tako boš dobil cele besede, z besedami pa rek.

Pravilna rešitev bo nagrajena, če jo boš poslal pravočasno in te bo 27. aprila določil žreb.

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:
RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY	241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806
BLACKTOWN	6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.
NEWTOWN	62 Enmore Rd., Tel. 51-5547, A.H. 32-4806

Meščan na kmetih: "Oča, koliko pa je tale vaša krava stara?"

Kmet: "Dve leti, gospod."

Meščan: "Kako pa to veste, oča?"

Kmet: "Na rogovih berem, gospod."

Meščan: "Aha, imate prav: saj ima res dva..."

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim
podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerani ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

Sa želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z vašim avtom

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2168
N.S.W.

TELEFON: 72-1983

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

*Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene
za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še
posebne popuste.*

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiri so seveda tudi druga zračna in morake linije za potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rejakov v Avstralijo urejamo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE

ali tudi samo na eno stran

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10

(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUŽIMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

Slovenska agencija Jelene in Alfreda Brežnik

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

Poleg gramofonskih plošč in kaset objavljenih v marčevi številki MISLI in mnogih drugih, priporočamo sledeče:

Long Play plošče — Cena \$5.80 (poštnina vključena)

NARODNA IN NARODNO ZABAVNA GLASBA:

LPYV—S—771	Pod slapom Rinke: Ansambel Oto Rom
LPY—S—772	Jožetu za praznik: Kvintet Franje Bergerja
LPYU—S—775	Nove melodije: Pihalni orkester Francija Puharja
LPYV—S—794	Kar bo, pa bo: Božo Grošel in Miško Hočevar
LPYV—S—795	Triglav: Ansambel Lojzeta Slaka
LPYV—S—805	Daleč od doma: Ansambel Janeza Mahkoviča
LPYV—S—811	Tam kjer murke cveto: Kvintet Avsenik
LPSV—Y—827	Jodlarska kraljica: Slov. instr. kvintet/Inge Bruggemann
LPSV—Y—842	Kadar jaz na pvanico grem: Henček in njegovi fantje
LPV—Y—858	Po domače: Dobri znanci, Miha Dovžan, Fantje na vasi in drugi
LPSV—Y—861	Večerni zvon: Ansambel Alojza Grnjaka
LPYV—S—60969	Ansambel Alojza Grnjaka in vok. kvartet "Marles"
LSY—60973	Iz srca za sree: Ansambel Jožeta Kržeta
LSY—61012	Beneški brati: Ansambel A. Birtiča
LSY—61044	Prleška Micika in ansambel Jožeta Krežeta
LPY—61069	Čez tri gore: Ansambli Avsenik, Slak, Kmetec, Henček itd.
LSY—61006	Večno mlade slovenske narodne: Savski val in instrumentalni trio Francija Baharja

Kasete — Cena \$6.20 (poštnina vključena)

CAY—7	Zaplešimo polke in valčke
CAY—54	Spominček: Vražja polka, Pod Šmarno goro, V zidanici itd.
CAY—62	Za veselje in razvedrilo: Hišca ob cest stoji itd.
CAY—64	Postoj in poslušni: Koso fantje proti vasi šli, itd.
CAY—144	Sem deklica mlada, vesela: Ansambel Slavka Kovačiča
CAY—146	Za rojstni dan: Ansambel Jureta Zdovca in kvartet "Marles"
CAY—147	Mladi veter ob Nadiži: Ansambel A. Birtiča "Beneški brati"
CAY—153	Po jezeru bliz Triglava: Henček in njegovi fantje

Če živite v Sydneyu so Vam plošče in vse drugo na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

— — — — — Izrežite in pošljite — — — — —

EMONA ENTERPRISES, P.O. Box 188, Coogee, N.S.W., 2034

Prosim pošljite mi seznam in cenik plošč ☐ kaset ☐ knjig ☐
(Označite kvadratek)

Naročam plošče: \$

Naročam kasete: \$

Prilagam ček, money order za vsoto \$

Ime in priimek

Polni naslov

Država Postcode